

הערכים הזה

במעשה ההדואעה

בשכונת העסקאה

הדקע החברתי לאנס המחר'ד

נתה מהעיר

... תוהו אני על שאר המפלגות, וחרות בראשן הכפסים ועורנים בשקיקת לב כיסופים שמהמנות אינה מוסלת כלל בסיס, הלילה... לנשי את מפא"י... וכשהי רמזות כה מוצלחת, כוו הגלומה ברעיונו של ברש, ודרכת על סיפם, מסדרים אותה בזל וזל ובנסות כאורה בלתי רצוי... יוסף אסולין, מגדל-אשקלון

רזואלינאר

לא תמיד אני אויב כלת.

חי"כ אחר, רזואלינאר, ירושלים

תמונתה של חברת הכנסת רזואל נאור, כשאינה אובלת בני גוד לתמונתה כשרה המיועדת לחינוך (ה) עולם הזה (1158), ראה לעיל.

הצעת מר ברש להקים ממשלת איחוד (העולם הזה 1158) היא דבר טוב מאד, והלוואי ויכול היה להתגשם. הצרה היא בכך שאינה מצויאית לחלוטין. ולא בגלל ניגודי השקפה פוליטיים בין ה מפלגות, בחירות אזוריות הן לא רק כליון מוחלט למפלגות הקטנות, כי אם גם לתנועת החרות, וליותר מזה — לרמקורטריה הישראלי ולחוסר הפרט בחירות כאלה יתנו למפא"י שלטון יחיד ומחלט, כאופו חוקי, ויחסכו לה את הצורך בהסמכה מוויינת להי שנת שלטון ריקטטורי, איז לתאר כי תנו עת החרות חסכים להצעת התאבדות כזו, ובל המפלגות האחרות יודעות זאת.

אנב, מה דעתו של מר ברש למצב בו תסי כמנה רק חלק מן המפלגות להצעה? האם אפשר יהיה להעניש בבחירות האזוריות רק את המרכיביות? עמוס אהרוני, תל-אביב

הכל טוב ויפה, אולם מנין לו למר ברש כי המפלגות החרות מהבחירות האזוריות? ... היינו צריכים כבר ללמוד מן הנסיון, שאם יוצא צו שיאסור על קיום כל המפ לנות חוז מפא"י, תציינתה כולו תוך התי נגדות עזה — בשפה עקר של מלל.

לאחר זמן ניווכח פתאום כי כל מנהיגי המפלגות לשעבר הפכו למנהיגים, שליחים, שגרירים וכדומה, ובעבור זמן נוסף ינלה "העולם הזה", אם יתקיים עד אז, נוסח של הסכם שנחתם לפני החיסול, ובו מתחייבת מפא"י לפסק נתיים שמנים של העונה לי מנהיגים המוחסלים.

חרות להנהלה

איו נביאים בעולם, העולם הזה" (1157) ניבא כי הנהלת סניף חרות בתל-אביב תסי לק, בגלל שלונת בבחירות" — והנה נתו כנס ועד מרחב תל-אביב של תנועת החרות, המורכב מנציגי כל אזורי המושנה במרחב, והביע פה-אחד אמון להנהלת המרחב ברא שות עוריהדי רוב מיליון.

יגאל גריסל, מזכיר כללי של תנועת החרות במרחב תל-אביב, תל-אביב

טוב שהנהלה יצאה למרחב.

אל הסוף המר

... כקורא ותתיק של "העולם הזה" רק חייכתי למראה הבכחלתי הנואשת שערכו אנשי משרד החוץ סביב המורה האפרסיקית. מאסרו של העורך, סוף שחור" (העולם הזה 1158) היה רק סיכום של כל מאמרי ההתראה שי פורסמו בקביעות ב"העולם הזה". הצרה היא ברש שאנשי משרד החוץ אינם קוראים כנראה עברית, אחרת היו יכולים לחסוד להם ולנו טרחות רבות.

אליהו חכים, ירושלים

... כבר ב"העולם הזה" 1127 רמזה פרני סיס האנו, כמכתבה למערכת, על מה שתעיד לקרות העבעות יש ראל באו"ם נגד עמי אפריקה, וביחוד העי בעתה לטובת צרפת במרשת הפיצוץ הגר עיני, היו השיא.

... ישראל לא תוכל להשתלב במרחב הי אפריקאייתי אם לא תחדל מקו מדיניות החוץ העקום, לפיו היא נוהגת. העמים השחורים באפריקה אינם מסתפקים בזה שישראל תשלח להם מושמים.

עבדאלסלאם יוסף מצרחה, טיבה

מצרחה

... זה לא הסוף, רק ההתחלה. לישר אל מצפה גודל מר שמוות — ניתוס מכל ידידיה הנכשוניים וה עתידים, אלה המצהירים על כך, ואלה שי ככר שותקים.

ראובן נאי, נתניה

מי רצה?

הפרוטוקול של ישיבות ועדת החקירה לי אסון אילת, כפי שהתפרסם בעתונכם (העולם הזה 1158), היווה מספר מזעזע. נראה כי אף אחר מהגורמים המפורכים בפרשה אינו יכול להתחמק מהאחריות למות שלוש הנע רות החפות מפשע. אני מצפה לפסק-הדין.

שולמית הראלי, ירושלים

... היה זה מספר מעורבב מדי. לא קבעי תם עמדה ברורה: מי האשם ברצח שלוש הנערות. י אפלבויים, תל-אביב

לפי מחרת הגליון, "איד נרצחו הנערות באילת", אהם קובעים כי היה זה רצח

וכי מישהו, גוף או אדם אלמוני, אשם בכך. לדעתי אף אחד לא עשה את המעש מתוך כוונה תחילה. לא היה זה רצח. דבורה מרגלית, חיפה

רק ועדת החקירה תוכל לקבוע אם היה זה רצח, אולם לפי הדו"ח'ים על ישיבות הוועדה, נראה כי לפחות ליושבי-הראש שלה, השופט חריש, יש דעה מבוססת ביותר על כך. יצחק דגני, רמת-ה

צבע קודר

בצער רב קראתי את מאמר העורך, "הנרון: משונעים" (העולם הזה 1157). הוא קלע אמנם למטרה, אולם האם לא היתה מתאי מה לו הכותרת, "הנרון: אנתנו" כי הבעיה הצוברת והבוהרת היא מה עשינו אנתנו? לדעתי, אם יתרום כל אחד משני מיליון האזרחים בישראל אפילו חצי לירה לחיסול הבעיה, אפשר היה להקים בית-חולים מרכזי לחולייה ולחלק במקצת על הבעיה. גרעון קייסל, חיפה

... התבישו לכנס הפכתם את הפרשה הי מועזת של דליה לסנציה, מכלי להתחשב כלל בהורים ובקרובים של הנחשפת. המסר נות שפירסמתם עלולות לגרום להם אך עזר. ישראל אלכסנדר, רמת-ה

הכתבה על הסיפתה ומותה של דליה העל-תה ביתר עזו את הבעיה המרכזית שלנו: חולי הנפש. טוב עשיתם שלא הסכתם בצבאי עים קודרים כזו להזעיק את דעת הקהל. אהובה ויסקובסקי, רמון-ג

נשיקה חלוצית

נחניתי לראית את הסיפור אודותי בי עתונכם (העולם הזה 1158). אולם הצלם שצילם את תמונתי בקיבוץ, תסם אותי יושב ליד שולחן הי אוכל כשמכבי הרצוי ני הרניל על פני משום כך איז זה נכון כי לא הייתי מרוצה מהאוכל שהיו נש לי, כפי שחרנמו לי את מה שנכתב בכותרת לתמונה. ת כל שהצלם לא צילם את תמונת הנשיקה עם בת הקיבוץ בני כעים, רק אז היו קוראים יכולים לרי אות עד כמה שהיא הסמיקה.

צ'נדלר

גף צ'נדלר, תל-אביב

צילמתם ארבעה שלבים של הנשיקה צ'נר-לררינה, אך החצתם, לדעתי, את השלב המכריע, החמישי — איד החברה עושים את המוות לרינה.

מי זה סיפר לכם שגף צ'נדלר הוא סניף סר עבודה, וכא לי ארץ בר בכר עם כואו של אוטו סר מינגר, כדי ליכות כי תפקיד בסרט "אקי סודוס"?

האפת היא שגף היה רוצה מאוד לי קבל את תפקידו של ארי בויכנעו ב,אקי סודוס", ונכוו שהוא אינו עובד כבר כי שנה. אולם רק בני לל זה שהוא סחפש תפקיד מתאים. גרי מונגי, חברת התיירות הממשלתית, תל-אביב

מוננג

... אם ככה מניבה נערה צברית חלוצית סיפוסית על נשיקתו של כוכב סרטים, מה הפלא ששאר חברותיה, הפחות חלוציות, יושבות ב,כסית" וב,רוול", וחולמות על הי רגע שתתקרבה למחיצתו של אליל כוהן רבותי, הניע הזמן לצלם נשיקה חלוצית אמיתית. מה יש? אתם חושבים שאצלנו על הנכול איז סיפוסים כמו צ'נדלר? א. ר., עין-גב

עשה זאת כמו ידיו

הייתם הראשונים שהבאתם בכתבה על הי מלביזיה בישראל תמונות מפוסרות (העולם הזה 1158). סיפקתם בכך סקרנות של רבים ששמעו על האשרות לקלוט את שידורי המלביזיה מהמרחב. העצה הבא: הסבר קצר -- איד בונים מקלס מלביזיה?

י און, חיפה

אם להאמין למעשה ידיו של הסכניא בחיפה, הרי שכל הויכות על כן מלביזיה או לא מלביזיה בישראל הוא מיותר, תוד שנים אחרות יתכסה המרחב ברשת תחנות מלביזיה לא רעות, יהפוך את המיבצע הי מתוכנו של "קול ישראל" למיותר.

א. רביקיביץ, תל-אביב

מדוע אין חברת "אמרו" מייצרת מקלטי מלביזיה לכל דורש? אני מאמינה כי אני שים רבים יהיו מוכנים להסתפק בינתים כמה שרואים בלבנון.

רבקה גודל, בני-ברק

מי היא הנערה המחייכת כמו קים נובק במרכז הכתבה על המלביזיה. איל תניו לי שיש חתיכות כאלה במרחב?

גרעון קראם, תל-אביב

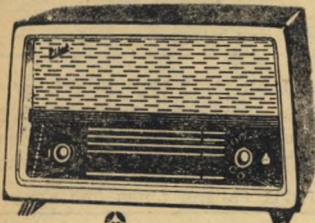
אם זה מה שרואים במלביזיה, או יותר טוב ללכת לקולנוע.

אריה תבורי, פתח-תקוה

הקוראים יהודה גרוסם ואליהו קטנן מתבקשים למסור את כתרי בותיהם למוזיקרות, "העולם הזה" לשם קבלת פרסיהם, אשר נמסרו ללא שתוכת.

40 שנה

פילוס רציו מפורסם בכל העולם

לכן תבחר בו

7 מנורות מודרניות

5 תחומי גלים;

גלים קצרים מורחבים

רס-קול, אליפטי גדול

Pilot PRINCESS

FACTORIES IN: USA, ENGLAND, SOUTH AFRICA, IRELAND, ISRAEL.

דגל

דגל

עגולה

שטוחה

פיתה באריזה כפולה

20 סיגריות 280 פר

אנגלית • צרפתית

לומדים בשיטה קלה בבית-הספר "קדימה" תל-אביב, בן-יהודה 74, טל. 20314.

נסתחים:

(1) קורסים ואולפנים למבוגרים (שפה שימושית, דקדוק, כתיב, סגנון ושיחה Conversation).

(2) קבוצות נפרדות לתלמידי בתי-ספר (מתחילים, מתקדמים ועורה בבחינות).

(3) הכנה באנגלית לבחינת בגרות.

הלימודים בקבוצות קטנות, עלידי מורים מעולים.

סרטים והרשמה: מ' עד 12 לפני הצהריים; 3 עד 9 בערב.

(כל הזכויות שמורות)

צפה לגישושים וידיעות נוספות בדבר מכירתו הקרובה של "הארץ". לפי אותן ידיעות מארגן עתה שמעון פרס קבוצה של בעלי הון אנגליים, כדי לרכוש את העתון.

מזכיר חרות אברהם דרורי לא יתפטר מתפקידו. מרכז חרות יאשר זאת בישיבתו הקרובה. יכול להיות שהוא יקבל חופשה ממושכת כדי לעסוק בתפקיד ארגוני אחר.

הצ"כ יעלו לדיון בכנסת את פרשת התנהגותם של מנהלי בנקיהפועלים, שהבטיחו במודעותיהם כי תמורת השקעת כספים אצלם, יהיו המשקיעים משוחררים מתשלום מס על הצמדה, במקרה של פיחות ערך הליה. פרץ ברונסטיין ידרוש משרי-האוצר תשובה ברורה, בעיקר אחרי שליו אשכול השתמט כמה פעמים מתשובה ברורה בענין מס זה בועדת הכספים של הכנסת השלישית.

קרוב לודאי כי חרות תשנה את עמדתה כלפי מפא"י בכחירת ראשי הערים. אחרי שנציגי חרות בטבריה ובנצ'ר ציינו תמכו במועמדותו של נציג מפא"י באיזורים, יתכנס כנס מוניציפאלי מיוחד של חרות לאישור הגישה החדשה.

שלמה זלמן כהנא, מנהל משרד-הדתות, יסולק מתפקידו מיד אחר הרכבת הקואליציה. הוא יספיק רק בעניני הרציון. במקומו יתמנה זכריה לופאט, סגנו, המנהל כבר עכשיו את עניני המשרד.

צפה לויכוח מחודש על מעמדו של התיאטרון הממלכתי בישראל. הבעיה תועלה בכנסת כבר במושב הראשון.

קרוב לודאי שמשבר חדש יפרוץ בהנהלת התאחדות

העם

מערת אפלמון

ראש-הממשלה היוצא והמיועד של ישראל חובב את אפלמון יותר מכל פילוסוף אחר. אך לעתים נדמה כי מכל מצות אפלמון ומשלו קרוב ביותר ללב פקידיו הממשל הידוע על המערה.

במשל זה הביע הפילוסוף דעה שלילית על אפשרות האדם לדעת את הנעשה מסביב. בו, הדוגמה: אדם הכבול לקיר מערה, מבלי יכולת לראות את הנעשה בחוץ. מבעד הי חלון מושלכים על הקיר, מול עיניו, הי צללים של הדמויות העוברות בחוץ. כך, מכל העולם, אין האיש רואה אלא צללים מסולפים.

אזרחי ישראל נמצאים לא פעם במצב זה. ככל אורח בעולם המודרני, הם תלויים באמצעי התיקשורת החדישים: רדיו ועיתון. ניהולם הם הרדיו והעיתונות מוסרים להם תמונה כוזבת מן הנעשה בחוץ. יכולים הי אזרחים לחיות זמן רב באשליות שאין להן קשר רב עם האמת.

אולם האשליה המתוקה ביותר אינה יצר לה לעמוד לאורך ימים מול מציאות אכזרית. השבוע קרה הדבר לנגד עיני האורח הישראלי, כאשר התכוננו אומות העולם להצביע

לגמרי מהחזרת הפליטים. היתה זו תוצאה של מיבצע שיטתי של השליט הצבאי, שבוצע על-ידי מנגנון מצר רדיקלי, בעזרת שרות-השידור וחלק מן הכתבים המדיניים של העתונות. הוא החל עוד כאשר פירסם דאג האמרשילד את הי דו"ח שלו על בעיית הפליטים. האמרשילד לא הביע בדו"ח זה שום דעה על עתיד הפליטים. כמזכיר האו"ם, הקשור בהחלטותיו, גם לא יכול היה לנקוט בקו הסותר את ההחלטה על החזרת הפליטים. המזכיר המפוכח רק דיבר על הצד הכספי של השיקום, "בכל רחבי המרחב", טען כי יש להתחסן אל "כל המרחב" כאל יחידה אחת לצורך השיקום.

כך רמז האמרשילד כי גם לדעתו יש לי שקם את הפליטים הן בישראל והן בארץ צות-ערב. אולם פרשני ישראל, שידעו כי שום אורח פשוט לא יסרח לקרוא את הי דו"ח הישב בלואו, עשו יד אחת כדי לתת לו פרוש אחר. הם פשוט העמידו פנים כאילו מדבר האמרשילד על שיקום הפליטים בכל המרחב — מלבד ישראל.

"התקפה נוראה". אחרי פתיחה זו, קל היה לסגנן את החזרות כך, שיוצרו הי רושם שרוב הנציגים באו"ם מביעים תמיכה ברו"ח האמרשילד. לאורח התמים היה נדמה כי בזה אחר זה קמים נציגי רוב המדינות ותומכים בהצעה ליישב את הי פליטים בארצות ערב, להוריד סופית מסדרי היום את אפשרות החזרתם לישראל.

אולם במגרד-השחקים של האו"ם נתקבל רושם שונה לגמרי. דיווח דויד הורוביץ, כתב העולם הזה:

"ישראל משמשת מטרה להתקפה נוראה בענין הפליטים הארצישראלים.

ישראל מחזיקה בעמדת-הגנה, מתחת לי הפצצה כבדה של גאומים, הדורשים לקיים את "העקרונות" של החזרת הפליטים. אפילו יידיי ישראל הוסיפו מילה של צער משלהם על גאומי-ההתקפה הערבים, שהאשימו את ישראל כי אינה עושה דבר בענין זה.

אכן, לא נשמע עוד אף נאום אחד המגן על הטענה הישראלית נגד החזרת הפליטים. עובדה זו פגעה קשה מאד במשלחת הישראלי. אותם נציגים שהחליטו שלא להחמיר כלפי ישראל, רק נמנעו מלהשמיע ביקורת. אפילו היידידות הנאמנות ביותר של ישראל, כמו אירלאנד והולאנד, מחייבות הי זהה חלקית ותשלום פיצויים מלאים. הנציג הצרפתי לא נקט בשום קו.

העקרונות של זכות הפליטים לחזור קיבל כנראה הדגשה חדשה כאן באו"ם... בי ויכוח הכללי הצטרף נואם אחר נואם מקרב האפריקאים והאסיאתים לקריאה הערבית להחזרת הפליטים. כמה משלחות מערביות, המבקשות למצוא חן בעיני הגוש האפרו-אסיאתי הגובר והולך, הוסיפו סטירות-לחי משלהן למהלומות הערביות.

השלום עולה ביוקר. המלים הקשות לא היו מדאיגות את המשלחת הישראליית יתר על המידה. אולם ההצעה להחיות את ועדת-הפיוס היתה חמורה יותר.

ממשלת ישראל חתרה עד כה תחת כל נסיון לפשר בינה לבין הערבים. הסיבה לכך הושמעה רק בחזרי-חדרים במשרדי-חוף, לא פורסמה מעולם. אחד הפקידים הבכירים סיכם אותה בשעתו כך:

"אפילו המתחך הטוב ביותר לא יוכל להציע שלום אלא על פי פשרה בין הצדדים. הערבים דורשים מאתנו הרבה: החזרת הפליטים, תיקוני גבולות, ועוד. אנחנו רוצים לשמור על הסטטוס קוו: לא להחזיר פליטים, לא לשלם אלא חלק מן הפיצויים ולא לשנות את הגבולות.

"במצב זה, יציע כל מתחך להחזיר חלק מן הפליטים, ולתקן את הגבולות באופן חלקי. גישה זו תיראה הגיונית לרוב עמי העולם, הרוצים בשלום. אחרי שתתפרסם, יוצר לחץ עצום בעולם לקבלת ההצעה. במצב כזה תישאר ישראל מבודדת. על כן מוטב לחתור תחת כל תיחך, למנוע לסי שעה כל נסיון להשכין שלום.

"יתכן שאם יעברו עוד חמש או עשר שנים, יתיאשו הפליטים ויתפוררו. אז יהיה קל יותר להשיג שלום שלא נצטרך לשלם בשבילו ביוקר. בינתיים, כדאי יותר לשמור על המצב הקיים של לא-שלום-ולא-מלחמה."

ישראל נגד ישראל. תבונתו של קו זה מוטלת בספק — כי אין כל בטחון שבועד כמה שנים תוכל ישראל להשיג שלום זול יותר מאשר עכשיו. אולם השבוע נתקל משרד-החוף הישראלי בעיית קרובה יותר. בגלל ההתנגדות העולמית הכללית לקו הישראלי בענין הפליטים, הנראה אכזרי וציני, הפכה החיאת ועדת-הפיוס לבלתי-נמנעת. כל תפקידה יהיה לחוץ על ישראל.

"הבה נתפייסה..."

כאיש אחד באו"ם בעד החלטה שהיא נוגדת לחלוטין את הקו הישראלי (ראה להלן).

מריניות

קץ האשליות

סכר שנפרץ בקירבת העיר הצרפתית פריז זיט וגרם למאות חללים, נתן השבוע הודמ' גות לממשלת-ישראל להפגין דאגה לזולת, בי תוספת חשבון פוליטי. בנה אחר זה תרמו המוסדות סכומי-כסף לעזרת הנפגעים הצרפתים, הביעו בזאת מחודש את ידידות ישראל לצרפת.

מי שקרא על הפגנות אלה, לא יכול היה לתאר לעצמו כי כמה ימים לפני כן ספגה ממשלת ישראל הלם נורא מידי צרפת. היה זה כאשר נודע באו"ם כי הנציג הצרפתי עומד להצביע בעד החלטה שהיתה, לדעת ממשלת ירושלים, אנטי-ישראלית מובהקת.

ההחלטה, שהוצעה רשמית על-ידי שתי המעצמות המוסלמיות הגדולות ביותר בי עולם (אינדונסיה ופקיסטאן): להחיות את ועדת-הפיוס לארץ-ישראל, ועדה נושנה זו נחשבה למתה. היא קשורה בהחלטה מסורשת של האו"ם, כי יש לתת לפליטים הי ערביים בחירה חופשית, בין שיבה לשטח ישראל לבין קבלת פיצויים מלאים על רכושם הנטוש.

דאגה לדו"ח דאג. לאורחי ישראל בא כל הענין במפתיע. אחרי שהאויגו בי שקדנות לכל שידורי החודשות של קול ישראל, קיבלו את הרושם כי רוב אומות העולם תומכות בעמדה הישראלית, התיאשו

הספורט. הגורם: חקשים בשיגור מכבי תל-אביב לאיסטנבול, לתחרויות נביע אירופה.

מפא"י תיתקל בקשיים עם שותפיה הקואליציוניים לגבי אישור פיחות ערך הלירה. מאמרו של הכלכלן דן פטנקין, התומך בפיחות, שהובלט במיוחד בעתונות, לא היה מקרי.

שינויים צפויים במערכת, "דבר", אם יצליח פנחס לבון להשתלט על יומון מפא"י. במקרה זה עלולים אוהדי לבון לסלק מן המערכת את מתנגדיו של לבון.

גילוי קבוצת גונבי המכוניות לא יפסיק את מצוד המש"ט אחריו כנופיות אלו בכירה. קציני משטרה ביושלים סוברים כי קיימת קבוצת אנשים הגונבת במיוחד מכוניות גרמניות של פקידים בכירים, מחבלת בהן מטעמים עקרוניים.

בית-החולים מתוכנן לחלול-ירוח, הראשון מסוגו בישראל, יוקם בשנה הבאה בירושלים. תוכנית הבנין, שנעשתה על-ידי האדריכלים כליס אריה שרון ובנימין אידלסון, אושרה כבר על-ידי המחמנים, שיקראו לו בשם: עזרת-נשים.

למרות הרמזים הממשלתיים, לא יהויבו בעלי מכשירי רדיו-טרנזיסטור לרכוש רשיון עבור מכשירם. הסיבה לכך היא, שבאם יוחלט על הוצאת רשיונות למכשירי-רדיו, לא תהיה שום אפשרות טכנית לחייב את אלה שרכשו כבר מכשירים כאלה, ושמתפרס מגיע לרובבות לרכוש רשיון, בעוד משרד הדואר מתקשה ללכוד את חסרי-הרשיונות למכשירי רדיו רגילים.

לא מן הנמנע כי אליהו אלישר, הספרדי הירושלמי, יוכה כבר בעתיד הקרוב לפרם על קריאתו לאוהדיו להצביע בעד מפא"י. הוא עומד לזכות בתפקיד דיפלומטי במדינה אמריקאית לטינית.

בוגדולארים

למפלגות בישראל. למראית עין: דרישה הגיונית. למעשה: דמד גוגיה חסרת-שחר.

המגבית מורמה בכל שנה עשרות מיליוני דולארים לישראל. מיליונים אלה מ- גיעים לידי מוסדות ציוניים המורכבים מ- עסקי מפלגות, המחלקים את הכסף בהתאם לתועלת מפלגותיהם. כל המנגנונים הגלויים והסמויים של מפלגות ישראל (פרש למק"י) חיים על כסף זה. כאן אין המדובר על כמה רבבות, או כמה מאות אלפים. כאן המדובר בעשרות מיליונים. הם משרתים את המפלגות ברכיבים בלתי-ספורות: בפרנסת אלפי עסקנים ב- משרות ממשלתיות וציוניות, בקיום חברות הכלכליות והחקלאיות המזינות את קופות המפלגות, בקיום עתוני המפלגות ותנועות הנוער שלהן, בקיום מפעלי השיכון, הב- ריאות והתרבות, המשרתים את המפלגות. רק חלק זעיר מכל הכסף הזה מגיע לידי המפלגות המישרין, בצורת הענקות גלויות. הדבר נעשה בעיקר לאותן המפלגות שאין להן מוסדות מוסתים הראויים לשמם, כמו תנועת-חרות.

אם יסתמו את הצינור המוביל כסף ל- חרות ולצ"כ, יגדל הזרם למפ"ם ולאחדות העבודה, שאינן מקבלות שום הקצבות ישי- רות, אלא נהגות בעקיפין מן הקרנות הציו- ניות הזורמות למפעליהן.

ביטול ההענקות הישירות לא ישנה מאומה. הוא רק יפלה ל- רעה מפלגה אחת לטובת השניה. לגבי המשטר בכללותו, משול זה דבר לשלילת סוכריה אחרי ארוך- חה של שבע מנות שמנות.

★ ★ ★

ל מי שדיבר אי פעם עם התורמים הטובים בברוקלין ובברונקס, שמע את הפזמון האחד: "איננו רוצים להתערב במה שנעשה בישראל. זה ענין פנימי שלכם. אנחנו רק נותנים את הכסף. את השאר תסדרו ביניכם."

אין כל טעם להסביר לאנשים טובים אלה כי גם הדרך לגיהנום רצופה בכתנות טו- בות. הם לא יבינו כי הכסף שלהם מאפשר למפלגות הישראליות (וזה כולל, כ- מובן, את האופוזיציה הרשמית) לבנות מני- גנונים כה אדירים, עד שאיש אינו יכול עוד להתמודד עמם. הם לא יתפסו כי בכס- פי המגבית (ושאר המענקים) מחלק המשטר הנאות גדולות וקטנות למאות אלפי או- רחים בישראל, ומונע בצורה זו כל ויכוח רציני על בעיות המדינה במערכת הבחירות. אין טעם להסביר זאת, כי התורמים ה- טובים אינם רוצים לדעת על כך. אפילו יימצא איש שישנה להפיק תועלת זו ב- אמריקה, יהיה קולו כקול קורא במדבר. רק אם יתול אי פעם שינוי גמור במצב- רוחם של יהודי אמריקה, עשויה להתגבש אצלם גישה אחראית ומבוגרת יותר לבעיות ישראל.

אולם המצב ישתנה אם תטיל הממשלה האמריקאית מסיכה-כנסה על התרומות. גם אז הן לא תר- פסקנה. אבל כסומן ירד לפחות לחצי, ואולי אף יותר.

★ ★ ★

כן צודקים ראשי המפלגות בהחלט כאשר הם מכריזים מלחמת-השמד על גיימס וארבורג, המדבר אל אוזן הממשלה האמריקאית. הם צודקים כאשר הם עושים את הכל כדי לנדות את האיש בציבור ה- יהודי באמריקה.

כי וארבורג הוא האדם היחיד המנסה לפגוע במשטר הקיים בישראל במקום היחיד שם הוא ניתן לפגיעה.

אפשר להתחכם אם הוא עוכר ישראל. אבל אין כל ספק שהוא, ושאר הבוגדולארים, הם עוכרי המשטר הקיים בישראל.

שינוי המשטר, היתה צריכה לתמוך ב- וארבורג בכל לבה. היא היתה צריכה להפוך את וארבורג לגיבור לאומי, למשחרר המולדת מעולה של "מפא"י המושחתת והשוקעת."

אבל לא. חרות יצאה בראש ה- לוחמים בכונר המתועב.

ואכן, כך נאה לאופוזיציה נאמנה, ש- ציגויה הבליטו השבוע מידה כה רב של אחריות ציבורית, כאשר יעצו לנשיא ל- הטיל את הרכבת הממשלה על דויד בן- גוריון והודיעו לו כי ימלאו בכבוד את תפקידם כאופוזיציה אחראית.

חוג פוליטי אחר היה חכם יותר. ערב הבחירות הפריח את הסיסמה המושכת: "יבוטלו הענקות המגבית היהודית המא- חדת למפלגות הישראליות!" מפא"י ה-

בימי שלטון הכנסיה, היה זה הכופר, ש- סיקפק בכתוליה של מרים הקדושה. הוא נשרף על המוקד. במשטר הפיאודלי היה זה האיכר שהעז להתחצף כלפי האביר. הוא נמתח על הגלגל ונחתך לארבע ח- תיכות. במשטר המלוכני, היה זה האיש שהעליב את המלך. הוא נתלה בראש ח- צות. במשטר הנאצי, היה זה בן הגזע ה- עליון שנשא לאשה את בת הגזע הנחות. הוא עונה למות במתנה-הריכוז. במשטר הקומוניסטי היה זה הקונטר-ריבולוציונר. הוא הודה ונורה בקרקפתו במרתף הגפאי.

כל הפושעים האלה זכו למעמדם המיוחד מפני שנגעו בציפור-הנפש של המשטר. הם נגעו במשטר במקום האחד בו אפשר היה לערער את יסודותיו הרחניים והחומריים. פשעם היה מסוכן עד אין שעור מזה של רוצח פשוט, או של שודד תמים.

גם במשטר השנורקראפי, השי- לום במדינת היהודים, ישנו טי- פוס כזה של כופרי-בעיקר, של כונר במלכות. הרי זה האיש ה- מסכן את הכנסות המגבית ה- יהודית המאוחדת.

הגיע הזמן למצוא שם לפושע כזה. הייתי מציע, למשל, את הכינוי "בוגדולאר" — האיש הבוגד בזרם הדולארים.

★ ★ ★

שבוע היה עשיר בפושעים ובפ- שעים. בשכונת-התקפה בוצע מעשה- אונס מחריד. בתלאיבי הרג תייר איטלקי את אהובתו היפהפיה. לא רחוק משם פתח גיבור מחתרתי בדימוס באש על שני אחיו.

כל אחד ממעוללי מעשים אלה היה מע- סיק עתון ולגונוני ממוצע כמשך שבועיים. אולם בארץ היו מופנים השבוע חצי- הזעם החריפים ביותר נגד פושע אחד. נגדו נכתבו מאמרים ראשיים. עליו שפכו עור- כים מכובדים את מיטב חרון-אפם.

היה זה מיליונר יהודי-גרמני-אמריקאי בן 63. שמו: גיימס וארבורג. פשעו: חתירה תחת המגבית היהודית המאוחדת.

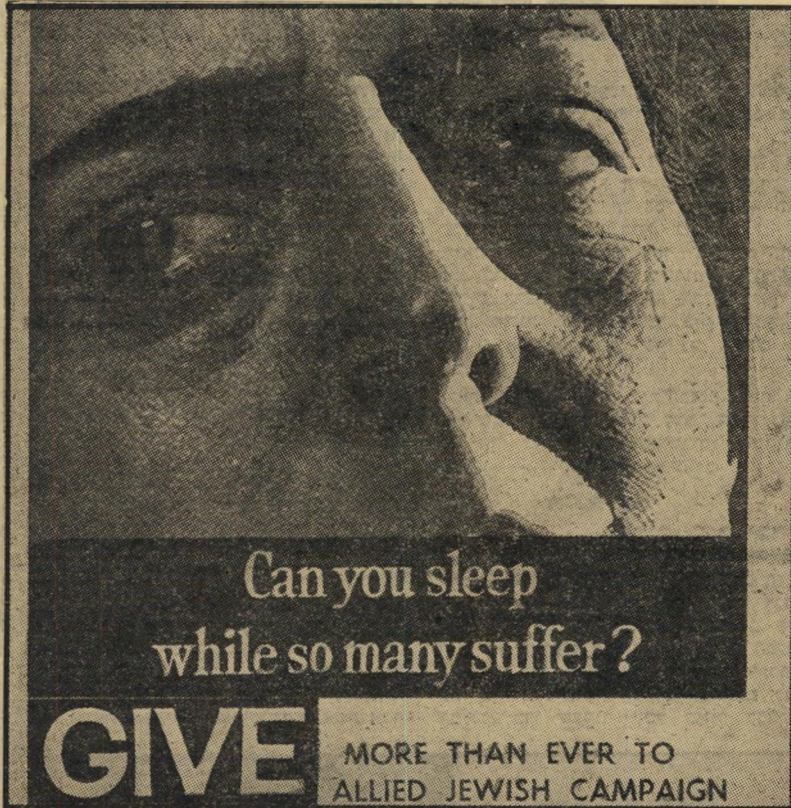
אותו פושע מפלצתי גילה סוד נורא: ששכפי המגבית מגיעים אל האוצר הישראלי, ועל כן אין המגבית פילנטרופית אלא פולי- טית. המסקנה ההגיונית: אין ה- תורמים למגבית צריכים ליהנות משיחרור תרומותיהם ממסיכה-כ- נסה האמריקאית, כתורמים לקרנות צדקה.

"עוכר ישראל!" זעקו הבטאונים הציו- נים בחורל. "בוגד!" ענו עתוני ישראל. "משרתו של עבדול גמאל נאצר!" רעם עורך חרות במאמר אישי חתום. איש מהם לא טען כי וארבורג משקר, חס וחלילה. מנהיגי המדינה מכריזים בכל עת, כי כספי המגבית עוזרים לישראל להתגבר על המצור הערבי, ולבצר את עמדותיה מול ים השנאה של השכנים. אלה דברים פוליטיים, לא דבריהם של מצילי ירמיהו ואלמוגות.

פשעו של וארבורג הוא כה גד- סוכן ומחפיר דווקא מפני שהוא אומר את האמת. כי על כמך אמת זו עלולה ממשלת ארצות- הברית לבטל (ישמרנו האל!) את ניכרית התרומות ממסיכה-כנסה. מה יקרה אז? הדבר אינו מוטל בספק. המשטר בישראל יתמוטט.

★ ★ ★

אדם ציני יכול היה להניח, לרנע, כי מפלגה כמו תנועת החרות, ש- נופעה עוד זה כמה מעל לראשה את דגל

הפניה היא פילאנטרופית — התוצאה לא כזך

מלחמה לחרות המדינה והאדם כאחד. כאן דרושה עקביות, ונכונות להמשיך ב- מחשבה עד הסוף, ההגיוני. מי שפוסל את המגבית מפני שהיא מגדלת בארץ משק טפי- לי ומונעת את התהוותו של משק בריא — מוכרח להיות מוכן לחיות בלי כספי המג- בית. עליו להיות משוכנע כי בהיפסק זרם הכסף מן החוץ, יחלים המשק הישראלי אה- רי ההלם הראשון, ישתלב במשק העולמי ויפתח את ענפי-הייצור המתאימים ליכולת הארץ ולכושר האדם העברי.

רק מי שמאמין בזאת בכנות וברצינות, מותר לו להטיף נגד המגבית. ואם כן, אין זו רק זכות אלא חובה. כשם שחובה לאדם לעצור את הירד המגישה לדעתו כוס רעל לילד.

★ ★ ★

יש אנשים שמצאו את שביל הזהב המא- שר. הם מותחים ביקורת על פעולה זו או אחרת של המגבית, מבלי להתקיף את הגוף כולו. כך אפשר להיות בסדר עם כולם. מלבד עם האמת.

דוגמה לכך אותה סיסמה שהזי- כרנו: לבטל את הענקות המגבית

שיבה בצורה נבנית: אחד מח"כיה טען כי אותו חוג הגיש תזכיר לממשלת ארצות- הברית בו דרש להטיל מסיכה-כנסה על ה- תרומות. ומה קרה אז? האם היום אותו חוג את ראשו בגאווה? האם הודה לאותו ח"כ מפא"י על הפירסום החיובי?

לא דוכים ולא דווארים. ראשי החוג נעלבו עד למעמקי נפשם התמימה. הם הסכימו כי פגיעה במגבית היא פשע נורא מרצח תינוקות. על כן דרשו מאיתו ח"כ שיתנצל מיד, או ש- יחתר על חסינותו, למען תהיה אפשרות להגיש נגדו משפט על הוצאת דיבה. ובצדק. כי לא תיתכן בישראל דיבה איומה יותר.

★ ★ ★

קשה להבין את ההגיון בכל הגישות המסובכות האלה. הן מוכיחות מידה מפתיעה של חוסר בגרות פוליטית. כי הנה, אחת מן השתיים. או שהמגבית היהודית המאוחדת אמנם עזרת לבנות את הארץ, להציל ולקיים את בטחון המדינה, כטענת ראשי המש- טר, — או שהמגבית מקיימת במדינה משטר

הדמות הטראגית של השבוע לא היתה של עסקן שחלם לתפוס עמדה חשובה ונכשל. עסקנים מאוכזבים לא חסרו השבוע בכלל. היה זה דוקא ח"כ זקן, שלא היה לו הרבה חלומות, ובקושי הצליח להידחק בי פעם הרביעית למרכבת הכנסת.

בכל זאת היה ח"כ הדתיים הלאומיים מרכזי נורוק מסכן. כי בניגוד לפעם הקודמת לא נתכבד נורוק לפתוח את מושב הכנסת הרביעית. התברר כי ח"כ אחדות העבודה נחום ניר מבוגר בשמונה חדשים. ידיו של נורוק רצו לפייס את הישיש בן ה-75. הם ערכו מסיבה מיוחדת, הור מינו אליה את ראשי המפלגה. אפילו ח"כ יצחק רפאל מצא לנכון להופיע.

קריאת ביניים אחת. נורוק הישיש, בעל ההופעה האלגנטית, שזכה לתואר ח"כ הנודד בגלל טיוליו הרבים לחו"ל, היה ניר גש. הוא הביא למסיבה את אשתו הצעירה, המסדרת את גבותיה ללא שמרנות מיוחדת.

על פעילותו הרבה, בגלל נערכה המסיבה המפוארת בבית הוריו רמיבים, סיפר מרכזי נורוק לכתב "העולם הזה":

פעילותי לא התחילה מהיום. אני איש רב-פעלים ומעשים. כבר בימי מלחמת ה' עולם הראשונה יצאתי עם אחי לגולה, בומן גירוש פולין. אחרי המלחמה נבחרתי ארבע פעמים ברציפות לממשלת לטביה.

כוחי תמיד היה רב. בשנת 1927 הצלחתי להנהיג את סיעת המיעוטים הלטביים ואת הסוציאלי-דמוקרטיים בסיים בריגא, והרכבתי ממשלה לטבית. אולם המיעוטים פחדו לש' לט, ונאלצתי לוותר על ראשות הממשלה. אף פעם לא זנחתי את אחי היהודים, ו' המיד עשיתי הרבה למענם. אני הייתי בין מייסדי הקונגרס היהודי העולמי. עיקר תפקידי הוא עבודה, לא מעשי בדיחות ו' ליצנות. אני קראתי רק קריאת-ביניים אחת בכנסת הראשונה. זה היה לנחום ניר, שדיבר נגד הדת. אמרתי לו: פה זה כנסת ישראל, לא אסיפת קומוניסטים במוסקבה. מאז לא קראתי אף קריאת ביניים אחת.

אני אוהב את עמי ואת כל היהודים. ב' ענין זה אמשיך גם את פעילותי בכנסת, להאדיר שם ארצנו. אני מקווה, אם ירצה השם, שעוד שנות פעילות רבות לפני.

חקלאות

אזור זאת בעגבניות

גבר רחבי-כתפיים ובעל לחיים ורודות שלח השבוע לירידי כמה ארגוני עגבניות. הוא הוציא מכל ארגון עגבניה חסרת קמטים, בעלת צורה אנכית, הסתכל בה בהנאה. כי צבי סחם (36), נכה קטוע-רגליים מימי מלחמת העולם השנייה, הצליח אחר 15 שנות ייאוש להפוך ליצואן חדש של ישראל.

ההתחלה לא היתה פשוטה. סחם הפצוע לא הסתדר בחיים, חי בתמיכות ומענקים. את רוב הימים בילה בטיפולו של ד"ר ארי נטס ספירו, האורטופד הידוע. בשאר הזמן הרכיב את היקף משפתו בחמישה בניים.

עושה כסף. הרעיון הגואל בא דוקא ממחו של הרופא. כמי שהתעסק שנים רבות ברפוי נכים, הגיע ספירו למסקנה שצריך להקים מפעלים מיוחדים, שינהלו על-ידם. "כדי שפועל נכה ימלא את הוראת מנהל-העבודה, צריך גם זה להיות נכה," קבע ד"ר ספירו. הוא שיכנע את ד"ר חיים שיבא מנהל בית-החולים תל-השומר, להחזיר לצבי שטחי אדמה בסביבה, לגידול עגבניות.

סחם לא רצה להיות חקלאי רגיל. הוא התעניין בבעיות גידול העגבניות, רצה להביא שיל אותן בתקופה שיש מחסור בשוק. הוא הביא לארץ זן מיוחד שנקרא באנגלית: "עושה כסף".

התוצאה לא איחרה לבוא. אחרי שהעסיק עשרות נכים בשדותיו החכורים, זכה ליביר לים עצומים. הוא ייצא 17 טון עגבניות לחוץ-לארץ. זן "עושה הכסף" הביא לסחם את הכסף המיוחל.

השבוע ישב הנכה המצליח בחברת ד"ר ספירו, שמע מפי הרופא סיפור מענין: לפני שנים אחדות לא בטחו כמה נכים בפעולותיו לשקמם בעזרת אנג'יה-שיקום של תל-השומר, הפגינו לפני משרדו. אחדים מהם הטילו לחונו של ספירו עגבניות רקובות.

סחם חייך, "אני הייתי ביניהם," גילה "ומאז לא הפסקתי לעסוק בעגבניות."

סיים — כנסת.
** ערכם המסחרי: 7000 לירות.

אכסודים

מהמדבר

ומפני שתמיד קל יותר לאנשים להיעזר איתם. ברעותו במקום להיות לבד — חיתנו אותם. היינו מחתנים כל יתום וכל יתומה. אפילו בגיל 12—13 שנה חיתנו אותם. העיקר שלא יהיו גלמודים, בבוא יום היציאה למדבר. לא יכולתי לשבת בשקט בביתי. אחרי ש' כמעט כל יהודי כפרנו עלו לארץ-ישראל, נראה היה לי כאילו הכפר חרב ושומם. התלכתי לחפש מקום אחר, בו גותרו עוד יהודים.

זה היה לפני ארבע שנים בערך. לקחתי את אשתי ואת ילדי, ויצאנו לחפש מקום חדש לחיות בו. הייתי מגיע לאיזו עיירה ומתיישב בה לכמה חודשים: מוצא בית, עבודה וכמה יהודים. אבל תמיד נשארת בלתי מרוצה. כי בכל מקום נשאר רק קומץ קטן של יהודים, בעוד שאני חיפשתי קיבוץ גדול של יהודים. לא ידעתי כי בכל אותה ארץ לא נותר קיבוץ כזה.

ברוך מעיירה אחת לשנייה עצרו אותי כמה שוטרים. על פי פיאומי הכירו עלי שאני יהודי. "מה אתה עושה בדרכים?" שאלו אותי. הסברתי להם. "למה לך הדת הזאת?" שאלו, "היה לאחד מאיתנו. הת' אסלמו" סירבתי בכל תוקף. ואז קשרו אותי בידי וברגלי, והובילו אותי אל העיר הס' מוכה. אני זוכר את זה כמו סיוט. זה היה במעלה הר והדרך היתה קשה. וכל הזמן הטיטרו עלי מכות.

הכניסו אותי לחדר אסירים, כשרגלי נ' תונות באוקסים. סימני הברזל עדיין טבועים בבשרי. חודש ימים ישבתי שם, מבלי ש' אדע מה גורל אשתי והילדים. חודש ימים התעללו בי, כרי שאסכים לנטוש את דתי. הצלקות שעל גבי נשארו לי מהמלקות שהיו מלקים אותי. שתי הצלקות שעל חזי נש' מרו לי מן הכחיות שהכה אותי בברזל ה' מלובן.

לבסוף נכנעתי. לא היה איכפת לי למות, אבל בחשבי על אשתי ועל בני הייתי מת' מלא עצבות. "מי ידאג להם אם לא אני?" הייתי שואל את עצמי. וכך קראתי יום אחד לסוהרי ואמרתי להם: "גזונו את פי אותי, אהיה אחד מכם!"

כעבור יומיים הוחזרתי לביתי, יום לפני כן הוחזרו לשם אשתי ו' הילדים. ואז התברר לי כי משך כל מעצרי הוחזקו אף הם, אם כי לא בכלא ולא עונו, במקום סמוך לזה שבו הייתי אני כלוא. התנהגתי כלפי חוץ כמו ערבי. אבל בביתי הייתי מתפלל ומשגן את פרקי התהילים ומענה את נפשי בצום. כי בלבי רק גברו הקשרים אל קדושת העם.

***

פ תאום קרה משהו גדול, כמו רעם. הגיע אלי מכתב מאחי, שעלה לישראל והשתקע בראשיהעין. הוא שלח את המכתב בדואר אויר למישהו, שהעביר אותו לכתובת קרובה לביתי. לא בדואר, כי אין שם דואר. ואם יש, היו בחדאי תופסים את המכתב ולא מעבירים אותו אלי. הלכתי לבית הקרובים, שאליהם הגיע ה'

גם אני אשה לעצמי. הלכתי משחר עד ערב. עד שבאתי לאותו כפר, שבו מצא אבי בשעתו את אמי.

הלכתי ישר לבית דודי ואמרתי לו: באחי להתחתן. לא הייתי צריך לחפש ר' חוק. מצאתי את כלתי בבית דודי. התחתנו ונכנסתי לעבוד עם דודי, כרצען. היה שם בית-כנסת אחד, ויכולנו להת' פלל בו. אבל אחר-כך, כשהיהודים התחילו לעלות ארצה, אחרי שבאה הבשורה על ה' קמת מדינת ישראל, נסגר בית-הכנסת. ה' ערבים אמרו: אינכם ישראלים. אינכם נא' מים לנו.

את המקוה שלי ב'ת-הכנסת לקחתי ל' שימושם. את בית-הכנסת עצמו הפכו למס' גד. היו באים אלינו ואומרים: "היהודים שעזבו — וזקנו אותם לים."

***

צדקות נגב ובחזה

ג ם אני רציתי אז לעלות, עם העליה הגדולה. אבל במשפחתנו היו אנשים חולים, היו גם יתומים ללא אב או אם. קשה היה לנו לעזוב אותם ולצאת, על כן החלטנו להישאר עוד מעט, עד שהחולים יתרפאו. את בעיית היתומים פתרנו בהתאם לצוה' המוסר. כדי שבחור יוכל לעזור לבחורה,

ישישכר ינאעי ואהרן עמרם, בביתם החדש בישראל. סיפורם על דרך נדודיהם במדבר למקום ממנו יוכלו לעלות, נשמע כמהדורח חיח של הסרם הישראלי באין מולדת, והוא גדוש ומלא הרפתקאות.

נרגילה שעברה יבשת

עומדת עתה בחור של שיכון-עולים
בנחלת-עדה, ליד הרצליה, הילד סדי
גים בנחלת-עדה את מינה אביו לעשן את הנרגילה המוסכפת — מינה כה מקודש, עד שהאב
סחב את הנרגילה עמו בכל נדודיו המסוכנים בשלוש יבשות — אסיה, אפריקה ואירופה.

חיים! עשיתי כאילו לא שמעתי. רק מיהרנו לעזוב את המקום מבלי לעצור לקנות מזון. ידענו שלפנינו עומד מקום מסוכן במיוחד, שחושביו ידועים כשודדים. הגענו לשם ב- חשיכה. אמרתי לכל הקבוצה: "אל תוציאו הנה, אל תשתעלו ואל תקישו במקל על סלע. אם ישמעו אותנו עוברים, זה יהיה הסוף שלנו!" עברנו בשלום. כשעלה ה- שחר הסתתרנו במטע, ליד מעיין. ואילו אני חזרתי אל אותה עיירה, לקנות מזון. איש לא שם לב אלי במיוחד. חשבוני לערבי.

אבל זה לא יכול היה להימשך כך עד הסוף. כשיש עסק עם קבוצה כה גדולה, חייב לקרות משהו. ואנאם, זה קרה.

★ ★ ★

שוד עץ הגבוה

ערב אחד הגענו למקום חניה. הנשים התחילו לדבר ביניהן. אמנם דיברו הן ערבית — אך בניב המיוחד ליהודי תימן. ברגע זה הזדמנו כמה ערבים. הם שמעו את הצליל היהודי — והקיפו אותנו. "אתם יהודים?" שאלו.

"לא", ענינו, "אנחנו ערבים." קיחנו ש- השקר יצליח, שהרי סוף-סוף כיצד יוכלו לבדוק?

אבל זה לא הלך. "אתם בורחים מכאן," קבעו, "לא ניתן לכם לעבור מבלי שתשלמו כופר."

כופר, כופר, העיקר ש'תנו לנו לעבור. שילמנו להם 150 מטבעות כסף. כמה ש- דרשו. אבל זה רק עורר את תאבתם. הם החרימו את כל התכשיטים והכסף שמצאו עלינו. אפילו בגדים לקחו מאיתנו. שתקנו מה יכולנו לעשות? היינו שמחים שנתנו לנו לעבור.

כשעברנו את טיפולם, היינו כמעט חסרי- כל. אספנו את התכשיטים המעטים שנתנו לפליטה והלכנו למכור אותם. הכסף הספיק רק בקושי לשכור משאית שתביא אותנו עד למבואות הגבול. עזבתי את כל הקבוצה במתבוא ליד הגבול ועברתי לצד השני. בעיר מצאתי את אהרן עמרם. הוא לקח אותי לאנשים שעזרו לי עם משפחתי.

זה כבר יהיה בסדר", הבטיחו. ואנאם, כעבור שעה קלה יצאנו במשאית אל ה- גבול. היה זה הצעד האחרון במולדתנו ה- ישנה — והצעד הראשון אל המולדת ה- חדשה.

ופירות ובשר. לא כשר, כמובן. איך אפשר להגיד להם שאיננו אוכלים בשר, מבלי ל- ערר חשד כי איננו ערבים? השם יתברך העלה על שפתי את המלים: "אנחנו רגיי לים לאכול רק דגים. אשתי עכשיו במצב קשה, ולא תוכל לאכול בשר." הזקנה ה- ביאה לנו דגים.

★ ★ ★

בני בין ידידים

למחרת בבוקר שאל אותי בעלה לאן מועדות פנינו. אמרתי לו שאנחנו בדרך לעיר הגדולה שמעבר לגבול. במדינה הק- רובה, הוא שאל אותי: "מי יש לך שם?" עניתי לו: "יש לי שם קרובים."

הוא הציע: "אתם במצב קשה. הישארו פה ואני אלך להביא את קרוביך הנה..." עניתי במבוכה: "לא, לא, אנחנו נלך א- ליהם בעצמנו." אבל הוא לחץ עלי: "מי הם, תגיד לי מה שמם?"

המצאתי כמה שמות ערביים, והוא השי- תכנע. כיום השמיני ילדה אשתי, כשהזקנה עז- מרת לידה ועוזרת לה ללדת. נשארו שם עוד ששה ימים. אחר-כך אמרתי לבעלת ה- בית: "אני משאיר כאן את אשתי ואת ה- ילדים, כדי לבקר אצל קרובי בעיר ה- גדולה."

הדרך אל העיר הגדולה היתה קלה מאד. עליתי על אוטובוס וכעבור שעה הייתי שם. הלכתי ברחוב, לא ידעתי לאן אפנה. פתאום ראיתי גבר זקן, ועל פניו המראה הנפלא ביותר: "פאות!"

"שלום מורי," אמרתי לו. האיש הביט בי בתמיהון. נראיתי כמו ערבי מן ההרים, והנה אני אומר לו שלום. והוא ענה: "שלום וברכה, מניין אתה?"

עניתי לו: "את מי אתה מחפש?" שאל. עניתי: "אנא, הראה לי איפה יש יהודים." הוא לקח אותי לבית. בפנים יש מורי סאלח, רב ידוע, ששמעו הגיע עד לכפרנו. נפילתי ארצה ונישקתי את ברכיו. אורת הבטחון אחרי שבועות הנוודים במדבר, היתה יותר מדי בשבילי. קולי נשבר והת- חלתי לבכות. מורי סאלח הרים אותי. "אל תדאג בני, אתה בין ידידים."

לאט-לאט סיפרתי להם על אשתי וילדי, שנשארו מעבר לגבול. "ביאו אותם אליך", הריגע אותי מורי סאלם.

לקחו אותי במכונית עד לביתה של ה- קנה. "מצאתי את המשפחה שלי", הודעתי לה. הם הכינו לנו חדר והציעו מיטה ל- אשתי, ועכשיו הם באו לקחת אותה אליהם.

התנסקנו והזקנה השביעה אותנו בדמ- עות, שבשוכנו באותה דרך נתארח שוב בביתה. עזבו שם את הכלים ואת מטע ה- חפצים שלנו. היה זה כל רכושנו בעולם. אבל שום דבר לא נראה לי חשוב באותו רגע — מצאתי יהודים וזה היה מספיק בשבילי! כליל שבת הלכתי להתפלל בבית- הכנסת. ראיתי אורות, ויהודים מתפללים. חשבתי שאני בריקיע השביעי.

★ ★ ★

טיור לארץ-ישראל

בעיר זאת פגש אהרן עמרם כעבור זמן עוד יהודים מבני ארצו, שעשו אותה דרך מפרסת במדבר, בדרכם לישראל.

אחד מהם היה יששכר ינאעי. על מה שעבר עליו ועל בני בני-מש- פחת, עד הגיעם לאותה עיר, סי- פר השבוע ינאעי (35) לכתב, "ה- עולם הזה".

סיפורי אינו רגיל, על כל פנים לא לגבי בני ארצי. עזבתי את ביתי עם העליה ה- גדולה. בשנת 1948. הגעתי למקום הריכוז של העולים, לפני העברתם ארצה ונשארת שם, בציפייה שגם אחי ואמי יצטרפו אלי. חזיקתי כמה שנים, והם לא באו. כשהיו באים עולים, הייתי עוזר להם להסתדר, ו- בצורה זאת התפרנסתי.

לבסוף חזרתי לארץ-מוצאי, להביא את משפחתי. זה לא הלך כל-כך קל. מצאתי כמה חולים. אחרי כמה זמן נפטרה אמי, וכשהאצתי באחי לעלות, פחדו. השלטונות איימו להרוג כל יהודי שיבקש לעלות, עשו לנו צרות בלי סוף.

כדי פעם היו מופיעים שוטרים בביתנו וטוענים, "אתם מייצרים יין למכור לערבים." בארץ מוסלמית זהו פשע חמור. השוטרים היו הפוכים את כל הרהיטים; מה שמצא חן בעיניהם היו גוטלים לעצמם. לקחו אותי ואת אחי לבית-הסוהר. ישנו בבוק, עד ש- הרגלים היו מתפקעות. האשימו אותי במתן עזרה לאהרן עמרם, כדי שיברח לישראל.

מכתב. כתב לי אחי: "ברוך אשר זכנו ל- עלות לארץ-ישראל ואנחנו לא מאמינים. בי רוך מחיה המהים וזכנו לעלות בה מצה ומרורים. ואמרו זכרונם לברכה: כל הדור, ברוך הוא ארבע מיתות, דומה כמי שיש לו אלוה. וכל הדור בחוצה לארץ, דומה כמי שאין לו אלוה. וזה אני מודיע לך קל שי- בקלים, עפר רגלי חכמים... ונודיע לך: בת דודתי זהרא, מנוחתה כבוד, מסרה ש- אתה תשתדל לעלות ארצה בעזרת השם יתברך."

לקחתי את המכתב ורצתי הביתה. הם חייסו הם חייסו! קראתי, קיבלתי מכתב מארץ-ישראל. ומיד הודעתי: "נתכונן ל- דרך."

★ ★ ★

שדים ורוחות בדרך

לא חיסלתי את עסקי, לא מכרתי את הבית. עזבתי את הכל עומד על תילו — והלכתי. אני, אשתי רומיה וארבעת ילדינו. ארזנו כמה בגדים בצרור קטן. אבל בדרך זרקתי אותם. לא יכולתי לסחוב גם אותם וגם את שני ילדי, חיים בן הארבע ומנצור בן השנתיים.

יצאנו עם חשיכה, כי לא רצינו שהתו- שבים הערביים יראו אותנו עוברים. ידעתי שאני רוצה להגיע לארץ הקודש, אבל איך עושים זאת — לא ידעתי. ידעתי רק שעלי להגיע לים. את כיוון הים גם כן ידעתי. אבל איפה הוא בדיוק, מה המרחק אליו — לא היה לי המושג הקל ביותר. סמכנו על אלוהים.

הלכנו כל אותו לילה. לפנות בוקר חגיגו חניה קצרה. התיישבנו ליד הדרך, קוששנו ענפים יבשים ובישלנו קצת זום — מין דיסה עשויה מקמח ומים. את הקמח הבאנו עמנו, ובאזר הררי זה לא חסרו נחלי מים. אכלנו — והמשכנו. פחדנו להתמהמה, פן ישיגונו רודפים. כל אותו יום המשכנו ל- לכת. הילדים הגדולים היו נופלים בצד ה- דרך, ואז היינו מתיישבים כולנו לידם ומי- חכים שהכוחות יחזרו לרגלנו.

ששה שבועות ארכה הדרך. בעברנו בי- כפרים, היינו קונים מעט מזון. לא אמרנו שאנחנו יהודים, אחרת לא היינו יכולים לנוע. נראינו גם ערבים לכל דבר, וכשהיו שו- אלים אותנו לאן אנו הולכים, היינו אומי- רים: לכפר הקרוב.

הגענו לעיירה גדולה. אשתי כבר הייתה בחודש האחרון של הריונה, ואני הייתי חולה. הילדים השתרכו אחרינו, או שהת- חלפו בדרועותי. נראינו כאילו עוד מטע ניפול ונמות. אשה ערביה ראתה אותנו עוברים. ז- אה חסדה וטובת-לב. אלוהים יטה כלפיה חסד. היא אמרה לי: "יא איש, אל תלך הלאה. בדרך הזאת יש שדים ו- רוחות רעות, שיקחו את ילדיך. רחם עליהם ועל אשתך והישאר כאן עמנו."

ענינו ברצון. היא העמידה לרשותנו ביקתה קטנה, שגולו בה ונגנו. פרשנו מחצלות ונשכבנו לישון. היה זה הלילה הראשון שלנו תחת גג, מאז עזבנו את ביתנו. האשה הטובה הביאה לנו לחם

הגבורים הספנים
מת- שקים בשמחה. לעיני האורחים שפקדו את בית ה- נוליס בהרצליה, שם התאכסנו הנוליס-הנודדים.

סטטיסטיקה

מספר הזק

5.700.000 התרנגולות, 2.031.672 בנייהאדם, 452.856 חברי ההסתדרות, 42.056 עובדי המדינה, 22.870 הבדחים, 20.500 החמורים, 11.000 הגמלים, 1943 עורכי-הדין ו-110 ה' שופטים המצטופפים ב-20.255 הקילומטר רים המרובעים של מדינת ישראל, בין ה' ירדן (אורך: 118 ק"מ) לים התיכון (188 ק"מ) ישראלים בין ראש-הנקרה לירמרכי, הם אנשים מפתיעים למדי. כך הוכיח לא רק השלישי בנובמבר, אלא כך מוכיח גם השנתון הסטטיסטי העשירי של ממשלת ישראל ש' ראה אור השבוע.

אם כי לרשותם של שני מיליון הישר-אלים עומדים 362.463 מכשירי רדיו, 93.280 טלפונים, 5225 טרקטורים, 2009 גניילדים, 193 בתי-קולנוע ו-111 בתי-חולים (כולל 32 מוסדות לחולי-רוח) הרי מצאו זמן בשנה ש' עברה גם: 52.649 להחלד ו-11.621 למות (ו-185 להתאבד); 16.543 להתחתן ו-2268 להתגרש; 26.093 לעלות ארצה ו-11.700 לרדת. 52.050 הספיקו לטייל בחו"ל ולש' הות שם, בממוצע, 175 יום.

200 גרם צימוקים. מדינת ישראל, ה' מייצרת, בין היתר, 712.941 טון מלט, 472.436 תריסרים של תריסרי קופסאות גפ' וורים, 33.692 טון מלח, 16.288 אמבטיות מצופות אמילי, 1903 טון חלדה, 530 ת' אומים ו-12 שלישיות, יכולה להיות נדיבה לתושביה.

ואכן — תושבי המדינה צורכים בממוצע 2755 קלוריות לאיש ליום, ולשם כך הם אוכלים, איש איש, משך השנה, בממוצע, ובין השאר: 118 ק"ג חיטה, 28 ק"ג אבי-טיחים ומילונים, 16 ק"ג בשר עוף, 6 ק"ג דגים, כארבעה ק"ג לימונים, כשלושה ק"ג לבניה, 2 ק"ג זיתים, 300 גרם דבש, 200 גרם צימוקים ו-100 גרם גריסי פנינה.

79 מיליון סכינים. אוהבי סטטיסטיקה לשמה יוכלו לגלות בשנתון הרבה אלפי פריטים רבי-עניין, כגון:

- בין היבוא לארץ (בשנה שעברה): 774 מיליון ל"י היו 292 טון בגדים מ' שומשים ו-14 טון נסקפה.
- בין היצוא מהארץ (בשנה שעברה): 253 מיליון ל"י היו 180 מיליון ביצים ו' 79 מיליון סכיני גילוח.

● בין 32.615 הדירות שנבנו בשנה ש' עברה בכל רחבי הארץ, פחות מאחוז אחד (רק 304) הן בעלות ארבעה חדרים או יותר.

פנעים

סוף רטוב

היא מתה. אני הרגתי אותה, הודיע גבר בעל הופעה יס'תיכונית לשוער מלון נרקיס ברחוב הירקון 194. השוער המנומנם לא

445 קילומטרים מרובעים נוספים של המדינה תפוסים עליידי מים: 165 קמ"מ של הכינרת ו-280 קמ"מ של הרבע הישראלי של ים המלח.

נרצחת ציים

עד שבמוצאי שבת האחרון, אחרי שחזו יחד בסרט גבעת האהבה, הודיעה לו דורותי כי החליטה סופית להיפרד ממנו. סרגיו כרך מגבת רטובה סביב לצוארה והידיקה בכוח, עד שיצאה נשמתה של אהובתו. כעבור חמש שעות הובל כבול אל שופט שלום בתל-אביב להוצאת פקודת מעצר. כשהקריאו לו את האשמה ברצח ושאלו מה יש לו לומר, ענה בשקט מוחלט: "אס שטימט" (זה נכון).

רכי אדם

פצצת זמן

קרבנות המלחמה שעברה ממשכים ליפול גם במלחמה הבאה, קובע כלל היסטורי מקובל. בישראל, שעברה מלחמות מחתרת ומלחמת עצמאות, עדיין מוסיפים ליפול קר' בנות נוספים. מוקש שנשכח בשדה במלחמת העצמאות מתפוצץ מתחת לטרקטור החורש לתומ; ילדי בית-ספר נהרגים מחפץ חשוד הנמצא ליד הבית.

השבוע נפל קרבן נוסף. הפעם — לקרב מחתרת שנוהל לפני 21 שנים גבר אדמוני עמד בחלון ביתו שברמת-השן ליד תל-אביב. הוא החזיק בידו רובה-טוטו, המטיר בו עשרות כדורים על שלושה אנשים שהסתתרו מאחורי מכוניתם ברחוב, שני אחיו ובן אחיו. שלום ז'ורבין, הורה, איבד את שפיותו כתוצאה מפעולה מחתרתית בה הש' תתף בראשית המאבק נגד הבריטים והערבים בארץ.

הסתלקו מפה! לכו! אתם החרבתם את ביתי והרסתם את משפחתי! צעק הגבר בין מטר יריות אחד למשנהו. אחיו הצעיר, אליעזר ז'ורבין, נפצע, נפגע בכדור בורועו, הוצא מן המחסה עליידי שכנים שהזעיקו את המשטרה. "רציית לצייר את פרצופו של אחי על המכונית שלו ביריותי." סיפר שלום אחרי שנעצר.

לא היתה לו כל סיבה מיוחדת לשנוא את אחיו שנאה איומה כל כך. כי דקא אח זה, כיתר אחיו, עזר לו לשלום בכל מה שיכול. הסיבה היתה נעוצה בתוצאת אותה פעולה שנערכה בגליל בתקופת ה' מנדט הבריטי.

זוועות לחץ בעכו. אז היה שלום חבר פלוגת העבודה של בית-ר' בראש-פינה, אחת הפלוגות בעלות העבר הקשה ביותר. הוא היה חבר יוצא מן הכלל, נזכר אחד ממפקדיו באותם הימים. "אני בטוח שלו היה עליו להקריב את חייו כדי להציל את חברו, היה עושה זאת ללא פקפוק."

החלק העגום שבפרשת חייו התחיל לאחר שנחפש על ידי הבריטים יחד עם שלמה בן יוסף ואברהם שיין. הם נאסרו באשמת התקפה על אוטובוס ערבי במבואות ראש פינה. לפני שיצאו לפעולה הרימו השלושה כוס' לחיי שלושת המתים הראשונים. של-

חשודי-רצח במפורד בכיתה-משפט

אהבה נגמרה בהקדם

עימו כסוף ניכר, אותו בזבו על בני לויים וסוירים ברחבי-הארץ. ב-13 לנובמבר, כחודש אחרי, הגיעה גם דורותי, מצויידת ביוזה שהוצאה עבורה בקלן, ובכסף. השניים שכרו שני חדרים נפרדים במלון. את מר' בית הזמן היו מבלים יחד.

אבל האהבה לא החזיקה מעמד זמן רב. הוגג היה רב לעיתים קרובות, ודורותי היתה מתנה את צרותיה בפני בעל המלון. "קשה להאמין", אמרה, "כי זה הוא האדם שהכרתי בשעתו בגרמניה." בעל בית-המלון הציע לה לעזוב אותו לנפשו, אבל היא המשיכה להתראות אתו. לפני שבועיים הופיעה היפהפיה במשטרה, סיפרה בפחד כי סרגיו קרע לגורים את הדרכונים שלה ושלו. הוא עשה זאת, אחרי שדורותי, שלא יכלה לסבול את מנהגיו המשוונים, הודיעה לו כי היא עומדת לנתק את יחסיה אתו, לחזור לארצה. "ממני לא תוכלי להיפרד," הודיע לה בפסקנות.

דורותי באה לארץ במטרה להנשא ל' סרגיו. אולם כשעמדה על מצבו הנפשי ה' מעורער נרתעה מכהנתה. היא לא נטשה אותו, התקשרה עם משפחתו בעלת עסקי טכסטיל באיטליה, על מנת שיחזירוהו אליהם, יאשפזו אותו במוסד מתאים.

באותו זמן ביקשה ממנהל מלונה לשלוח מברק אל אביה, בו ביקשה שיעשה הכל כדי לחלצה מהמיצר, אליו נקלעה בישראל. היא עצמה המשיכה יחד עם סרגיו לנדוד ממלון למלון. מצבו של סרגיו הלך והח' מיר.

עציר שלום ז'ורבין בכיתה-משפט

המכונית הנקובה של אליעזר ז'ורבין פצצה התפוצצה באיחור

בן-גוריון הציג למנות את דיין לשר-הבטחון—אך אישיות במחונת מרכזית התנגדה

ביג"י הפסיד קרב

בעתון-ערב. רק אחר כך שמעתי על כך באופן רשמי.

***
מברק בהודו — זחור

דין בגוריון החליט לפצות את יוספטל. הוא רצה לצרפו לממשלה, הציג לו להיות שר-העבודה. גם פה נתקל בהתנגדות. ידידו במפא"י הזכירו לו כי תיק זה הובסח ליוסף אלמוגי שנסע לבלות בחו"ל, תמורת הצלתו בנייהול מערכת-הבחירות.

אולם אלמוגי הוא ידיד טוב של ביג"י. ראש-הממשלה לא ויתר על רעינו. במברק בהודו, חתום אישית עליידי בן-גוריון, נקרא אלמוגי לשוב בהימנות לארץ.

בארץ נפגשו אלמוגי ובן-גוריון לשיחה בארבע עינים. שעה קלה אחר כך יצא אלמוגי מן הפגישה, ויתר על הרעיון להיות שר. "שבתי לארץ לעקידתי", אמר השבוע אלמוגי בחיך מסוים לידידו, כשהוא מועך את מברקו האישי של ביג"י, אותו קיבל בהיותו בחו"ל.

מיד אחרי הפגישה עם אלמוגי חזר בן-גוריון להתעסק עם הקואליציה הממשלתית. הוא הומין שוב את נציגי הצי"כ, שלא ויתרו על תביעתם לאותו מספר תיקים כמו מפ"ם. גם הפרוגרסיבים לא גילו גמישות בתביעותיהם לביטוח בריאות כללי, איכזבו אותו. הוא דחה את עניני הקואליציה.

יוספטל

אלמוגי

יושב-ראש הכנסת, על חשבונה של מפא"י.

***

דון לא ידע

בן סיבך דויד בגוריון את המצב במפלגתו, אליו לא שם כמעט לב מאז הבחירות. מפא"י היתה צריכה לבחור בין שנים מאנשיה, שניהם סגני יושב-ראש הכנסת השלישית: ישראל ישעיהו ובה אידלסון.

ראש-הממשלה החליט בבירור: הסגנות השניה של מפא"י (נוסף למינץ) תימסר לישעיהו התימני, אוהדו האישי. בבת אידלסון, לשעבר אשתו של שר-הפנים ישראל בריהודה, נפלה למשכב.

אולם משהו אחר נחלק להילחם את מלחמתה. גולדה מאיר פנתה אל בגוריון, דרשה ממנו לשנות את החלטתו. דויד בגוריון הסכים לדון עימה על ענין אידלסון, בזמן שיברר אתה את שאלת המשך השתתפותה בממשלה.

ההחלטה התקבלה בשבוע שעבר. בגוריון וגולדה נפגשו בירושלים, ראש-הממשלה נאלץ, לפי דרישתה של גולדה, לחתום על זכרון-דברים. תוכנו: הוא ערב אישית, שאבא אבן ושמעון פרס לא יתערבו בעבודתה של שרת-החוז. תפקידו המוגדר של אבא אבן: שר לעניני מדינה.

מאותו רגע בו חתם ביג"י על זכרון-הדברים, התפתחה בין השנים השיתה הבאה: "חיסלנו בואת הענין", אמר בן-גוריון.

"עדיו לא", השיבה גולדה, "צה לברר את שאלת מעמדה של כבה אידלסון".

"אני מציע לדחות זאת לפעם אחרת", העיר בן-גוריון. שניהם הסכימו.

יום אחר כך התארגנו מתנגדי בגוריון. הם דרשו לסלק מתפקידו את ברוך אונגיה, יושב ראש ועדת-הכנסת. במקומו הציעו את עורך-הדין חיים צדוק, או את דויד בר-רב-האי. רוב הטיעה בכנסת הסכים. הצי"כ החיגר, שנחשב גם למצליח הטוב ביותר של מפא"י, נאלץ לחתור על ראשות הוועדה, על אף נאמנותו האישית לראש-הממשלה.

פרשה זו לא חיסלה את שרשרת הפרשות האישיות במפא"י. הסיעה הגדולה צריכה היתה לדון גם בשאלת יושב-ראש הכנסת. מפא"י רצתה להציע את הצי"כ החתיק עקיבא גוברין, שנתקל בהתנגדות סיעות השמאל. בגוריון רצה את גיורא יוספטל, מוכיר מפא"י שהתכונן לעזוב את תפקידו בגלל התקפת לב חזקה, שמנעה ממנו להשתתף במערכת-הבחירות.

אולם הגוש בראשות שרגא נצר התנגד. לפי הצעת פשרה שהועלתה עליידי ראשי הגוש, העמידה מפא"י לתפקיד זה את קדיש לוז. ההחלטה התקבלה כמעט ברגע האחרון. הודה לוז: "על מועמדותי ידעתי לפי ידיעה שפורסמה

לפי החלוקה מגיע למפא"י לקבל שני סגנים ליושב-ראש הכנסת.

ני מכיר היטב את בגוריון, אמר השבוע מנ"ח היג מרכזי של הצי"כ, שנפגש אתו לשיחה בלתי-מחייבת. "הוא שופע בדיחות, בריאות וחוכמות. אולם בעיניי שלו יש ברק של איש שהפסיד בקרב אישי."

היה זה התיאור הבלתי-אמצעי הראשון של האיש, שרק לפני חודש נחשב למנצח הנצחי של כל המאבקים הפוליטיים בארץ. למרבה הפליאה היה זה תיאור נכון. כי חודש אחרי שדויד בגוריון הוביל את מפא"י לאחד הנצחונות המזוהים שלה במערכת-הבחירות, הוא נראה כמנהיג שלא יכול לפתור את בעיותיו.

***

תוכניות בגוריון ושות'

ההחלטה חיתה פשוטה. כמו איסטרטג טוב התכונן בגוריון לאגף את יריביו, לצרף לקואליציה הממשלתית את אגודת-ישראל. הוא השמין את המתחרים הדתיים שלהם, הציג לאגודה להצטרף לממשלה. המחיר: תיק הסעדי.

מנהיגי האגודה היו מוכנים לחתום על ההסכם. הם ביקשו רק שהות למסור הוועדה למועצה גדולה-התורה. שם נתקלו בהפתעה: ראשי התורה אמרו לא. הסכיר לכתב העולם הוא ח"כ שלמה לורנץ: "יכול להיות שמבחינה מפלגתית כדאי היה לנו להיכנס לממשלה. אך איננו יכולים לעבור על הוראות גדולה-התורה. איסורם פירושו לאו מוחלט מצידנו."

לא היה זה טיף החלום של בגוריון, שאת תוכניותיו בראשות אליו את נציגי הפרוגרסיבים והצי"כ, היה בחלום לפחות על הגשמת חלק מהן, הגדיר אותן השבוע לפני אותו ח"כ חשוב של הצי"כ: "רציני ממשלה עם הצי"כ, הפרוגרסיבים ואגודת-ישראל."

דויד בגוריון התכונן להסתער על שני יעדים אחרים. הוא הומין אליו את נציגי הפרוגרסיבים והצי"כ, היה בטוח כי הם מונחים בכיסו. לכל אחת מהן הציג תיק אחר. בעיקר שמח בגלוי לשמוע כי מרבית הנהלת הצי"כ תומכת בכניסה לממשלה. אחרי שנציגי הצי"כ הצליחו לשכנע את ח"כ יוסף ספיר, שהיסס, כי כדאי להיכנס לממשלה, היה ביג"י בטוח שעניני הקואליציה יוסדרו במהירות.

רק בשבוע שעבר הוברר לו כי היתה זו אופטימיות מוקדמת מדי. הצי"כ לא הסתפקו בתיק הפיתוח שהוצע להם, בעיקר מפני שבגוריון דרש להוציא מסמכיותיהם את נמל אילת. גם הצי"כים שתמכו בכניסה לממשלה, נסוגו. "למה שלשפ"ם, עם תשעה ח"כים, יתנו שני תיקים, ולנו, עם שמונה ח"כים, יתנו רק תיק אחד?" שאל אחד הצי"כים שתמך בהצטרפות לממשלה, כמעט בכל תנאי. התוצאה: הצי"כ החליטו לא להיכנס לממשלה.

ביג"י לא התייאש. הוא ניסה להקים ממשלה עם הפרוגרסיבים, להבטיח כי לפחות שלוש ח"כים של פועלי-אגודת-ישראל ינעו מהצבעה נגד הממשלה. התמורה: בן-גוריון הבטיח לבנימינין, מינץ, הח"כ עם הסיגאר, את סגנות הצי"כ החליטו לא להיכנס לממשלה.

בר-רב-האי

אונגיה

אידלסון

ישעיהו

הגיש לנציגי שתי מפלגות הימין אולטימטום, לסיים את דיוניהן הפנימיים תוך שבוע. הוא נאלץ להתר על הצהרותיו הפרטיות, לפיהן לא ישב לעולם עם נציגי המפלגה הדתית הלאומית בממשלה אחת. להזמין את נציגייה לדיון על הצטרפותם לקואליציה. סיכויי להרכיב איתם ממשלה, היו גדולים מסיכויי להקימה עם השותפים שהיו מעוניין בהם. בגוריון רצה להוכיח להם כי הוא יכול גם אחרת.

בסוף השבוע שעבר חזר בגוריון לענינים האישיים של חברי מפלגתו. היה לו עודף של מועמדי שרים, בעיקר אחרי שזלמן ארן היה מוכן לחזור לממשלה. בגוריון נפגש עם שני נציגים חשובים של איחוד-הקייבוצים והקבר צות. "סילקתם את מועמדנו ברוך אונגיה, העברתם את איש-דגניה קדיש לוז מן הממשלה", אמר בכעס אחד מהם. "לפחות אל תכניסו את משה דיין למשרד-החקלאות, אחרי שהירבה בשנה שעברה להתקף אותנו ואת הנח"ל". בגוריון לא הגיב. הוא לא אמר תשובה מחייבת. במקום זה ניסה לברר מה תהיה תגובת ראשי מפא"י להצעה המהפכנית: משה דיין יהיה שר-הבטחון, אם יסכים שמעון פרס להיות סגנו. להפתעת רבים הסכים פרס להצעה. אי-אפשר לדעת אם באמת התכחן ביג"י להגשים את הרעיון. בכל זאת שוחח עליו. הוא הומין אישיות בסחונת מרכזית, רצה לשמוע את דעתו על ההצעה.

עמדתו של איש זה היתה חרימשמיעית. הוא לא הסכים. "אם יהיה דיין שר-הבטחון, אני אסתלק", אמר לבן-גוריון. היתה זו המכה האישית האחרונה שירדה על בגוריון.

נבחר כמועמד הראשון של קייבוצי מפא"י.

צה"ל המספל בהחזרת שבויים. המשפחה המתגעגעת התפרקה ממתחה, התלוצצה על חשבוני יהודה, שבילה בכלא הירדני בעמאן. סיפרה אחותו נועה פקר, כשראתה את בושמי וקצין צה"ל פונים אל השביל צהר, המוביל אל בנין הא"ם כדי לשחרר את אחיה: "יהודה לקח אתו כלכלא שלושה כר" טיסים להופעת להקת לוס-פארטוגואיס, שנ ערכה באותו ערב בעפולה."

טעות לעולם חוזרת. אילו ידעו בני המשפחה מקיבוץ יפעת מה קרה באותן הקות בבנין הא"ם, היו נמתחים מחדש. אחרי שהירדנים הציגו את תנודות השחרור של פקר, הובא העציר לחדר. בושמי התפלא. השבוי נראה לו מבוגר מדי. קצין המשטרה הישראלי, נמוך הקומה, שאל מה שמו.

"מנושה פרייב", השיב השבוי. הנציג ה" (החשן בעמוד 12)

טען, "אני טובל. שיסבול גם הוא." כעבור יומיים, כשהובא בפני השופט ד"ר יוסף מגוריכה, לשם הוצאת פקודת מעצר נגדו ונשאל על ידי השופט אם יש לו מה לומר ענה: "אני רוצה לומר שעשיתי את המעשה בכונה תחילה. ולא רק זה — תכ" נחתי אותו חודשים רבים לפני כן."

הגבול הוכחה חיה

מונית כחולה עצרה השבוע ליד שער-מנדלבאום בירושלים. מתוכה יצאו ששה אנשים, בני משפחתו של יהודה פקר (17), שעבר לפני חמישה שבועות את הגבול לירדן, ליד הרי הגלבוע. המקום השביעי במר-נית היה שמור לבן האובד, שהלך לטייל לבדו, טעה בדרך.

דקות אחדות אחיהם הגיעו למעבר מנ-דלבאום קצין המשטרה נחום בושמי וסרן-

אדם הרוס. הוא נעצר מיד בתוקף חוקי החרום, התגלגל מכלא אחד למשנהו, הוגלה לבסוף לאפריקה.

"תכנתני זאת מראש". הוא סבל תמיד. בפני חבריו היה לא אחת מתאונן: "מדוע זה עלה בן יוסף לגרודם ולא אני?" לעתים הפליט שהיה מעדיף שיתוק ולבלד שלא יהיה חולה במחלת-ירוס.

אך הגרועה מכל מחלותיו היתה הקנאה. שלום קינא באחיו המצליחים, שאחד מנהל חברת פרסום גדולה. הוא עצמו היה מוכשר תמיד לכל עבודה, אך לא החזיק בה מעמד. היה נגר, נהג וקצין בטחון. האחים ניסו להשפיע עליו להיכנס לטיפול רציני במוסד מתאים. הוא נלחם בהם בכל כוחו.

כשבאו שני אחיו לבקר בו בשבת, נדמה היה לו כי באו לקחתו לבית-החולים. הוא החליט להתגונן. הוא הכניש שרצה להרוג את אליעזר אחיו. "רציני רק לפצוע אותה"

שת עולי הגרודם הראשונים. "כשנתפשו הח" ליטו לנהל משפט פוליטי, להפכו להפגנה המונית נגד השלטון הור."

אבל הוראתו של ראש התנועה זאב זיבר-סינסקי היתה שונה. הוא ציוה להשתמש בכל האמצעים ובלבד להציל את חייהם של שלושת הצעירים. סנווריו של שני הצלילים לשכנע את בית המשפט שגילו למטה מ-18 והוא קיבל מאסר עולם. בן יוסף נידון למיתה ולשלום היה צפוי גורל דומה, לולא גייסו חבריו רופא ירושלמי, שאישר במס' מכים כוזבים כי שלום לא היה אחראי למעשיו, באותם רגעים של הפעולה.

שענתו הנכבדה גם על ידי התביעה. שלום הוכנס לבית חולים לחולי רוח בעכו, שהיה חלק מבית הכלא הכללי. הוא היה העברי היחיד בבית החולים, הוערבים ש' ידעו בגלל מוה נידון, התעללו בו בצורה שאיננה ניתנת לתיאור. ארבע שנים סבל את כל הזוועות במקום. כשהשתחרר היה

נילי יעקובוביץ, מורה בת 21 מרעננה, תלמידת משחק בפקולטה לדרמה באוניברסיטת תל אביב. מועמדת לתפקיד אילנה.

דפנה זן (20), חניכת בית הספר הדרומי של הבימה, הרגישה עצמה בנוח על במת המבחן. היא מוֹפיעה כקריינית, מדריכת נוער וקורבה מאד לעסקי השעשועים.

תקווה זר (24), תימניה חנינית וחייכנית, לקחה מאד ברצינות את תפקיד נילי הקיבוצניקית, אך כש"אמר לה הבמאי פיטר פריי לחייך קצת, עשתה זאת הרבה מאד.

מבחן בנד לאהבה

הסרט בגדר חלום, התקציב אינו — אך עשרות נערות מחפשות תפקיד

קול מוכן? מצלמה מוכן? לא, לא. וזו עוד קצת ימינה. חנה! חנה! איי תשארי בלי ראש. ניצוי, אתה מוכן? גו". הבמאי המזוקן פיטר פריי חזר עשרות פעמים על קריאות הכיוון שלו. הוא לא היה שבע רצון. היה נזמה כי דוד הקיסור פריי יתפוצץ יחד עם כל האולפן המרווח של חברת גבע. היה זה מבחן הבד לתפקידים המשניים של הסרט הישראלי אי לייק מייק, ולפיטר פריי היה נזמה, כי צוות הטכנאים שלו התאים עצמו לרמת המשחק החובבנית של הנבחנים.

ראשיים גרמה פחות כאבי ראש מאשר שח קני המשנה. ולמי שלא זוכר מה הוא באי לייק מייק תפקיד ראשי ומתו תפקיד משנה — זוהי בקיצור עלילת הסרט: בחור אמריקאי, מייק אברהמס, בן המיליונר חלטר ג', אברהמס, ציוני מובהק ותור רם גדול, מגיע לישראל ומנסה להימנע מי קבלת הפנים הרגילה. הוא ביישן ואינו חובב את התנפלות הנערות הצעירות על המיליונר הקאונוי מטכסס. נוצר קשר בינו ובין משפחה ישראלית רגילה, משפחת ארי-אלי, שם מתחילות הצרות. למשפחת ארי-אלי יש בת, תמר בת 18, הצריכה להת-ייצב לצבא. אבל גברת אריאלי, בעלת ה- שאיפות לעליה בסולם החברתי, מנסה לבשל שידוך בינה ובין מייק, למנוע בכך את גיוס הבת.

ברת אריאלי תהיה שחקנית הקאמרי בתיה לנצט. מר אריאלי יהיה האיש הגבוה של רביעיית מועדון התיאטרון. גרעון זינגר. תמר אריאלי היא הזמרת-השחקנית של בצל ירוק, רביעיית המועדון וכו', אילנה רובינא. מיכה הקבוצניק: קיבוצניק לשעבר חיים טופול. הנהג, אחיה של גברת אריאלי, ה' מביא את מייק לביתה: זאב (סמבטיון) כרי לינסקי. ומייק: מי שכבר היה שחקן, במאי, מפיק, מממן וכל מה שצריך בשביל סרט — לארי פריש.

שקרה לה. לפני למעלה משנתיים ביקש אלי גלר לעשות ממנה כוכב ראשי בסרט שעמד כאילו להפיק. גם הפירסומת הזיקה, פחות אולי הגיל. לפני שנתיים וחצי הצהירה כי היא בת 21, כיום היא מודיעה: הגיל — 22. לפני זמן מה התעניין בחנה יצרן זר. הוא רצה לתת לה תפקיד בסרטו. נמצאו אנשים טובים שסיפרו לו על פרשת גלר והוא נר-תע. הוא הבטיח להתקשר. לאי לייק מייק הביא אותה רוני, מגלה הכוכבים. הוא אמר לה שיש לו בשבילה תפקיד נחמד, וכדאי שתבוא להיבחן. חנה עזיאלית לבשה סתור כהה הדוק, חצאית צרה שחורה, נעליים שחורות, גרביים שחורות ומכס תמים בתולי ובאה לאולפן, כדי שיראו וישמעו איך היא עושה ואומרת את התפקיד של אילנה, ה' צעירה הישראלית שנטפלת אל מייק במטוס.

אם היה פיטר פריי מסתפק בצורה ה' חיצונית ובמבט של חנה עזיאלית, היא היתה זוכה בתפקיד כמו כלום. אבל הוא ביקש ממנה לעשות עוד כמה דברים. היא נקראה אל הבמה המוארת באור סטנדר, נתבקשה לענוב על מייק, שאת תפקידו מילא בהנאה מרובה מנחם גולן, עוזר לבמאי בהסרסת הסרט.

כל מה שאמרה חנה, חברה לשעבר ב' להקת פיקוד הצפון, היה: "אני גם כן נוֹסעת לישראל, לא, אני לא תיירת. אני גרה בישראל ואשמח נורא להראות לך את הארץ. אתה עשיר? אתה נשוי? ברוך בואך לישראל."

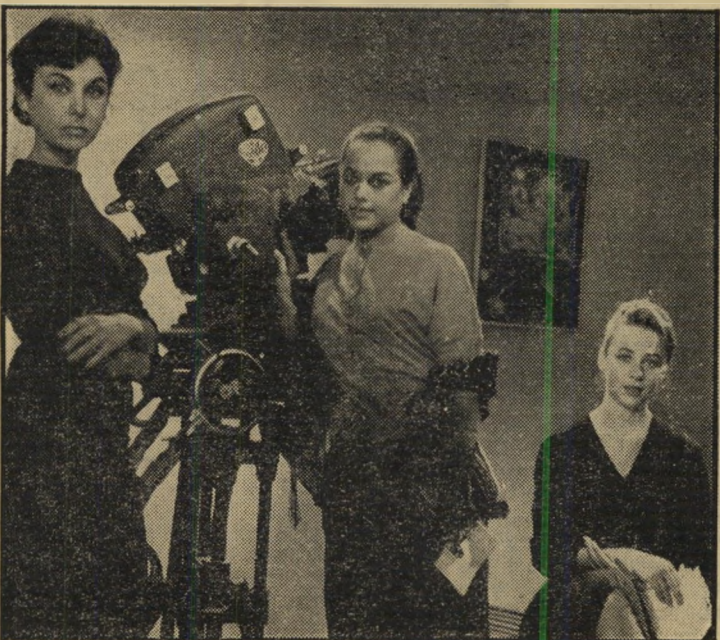
אחרי שהגדולים חילקו ביניהם את הנח'ים השמנים, נשארו עוד ארבעה תפקידים משנה. תפקיד אילנה: צעירה ישראלית ש' נפגשת עם מייק במטוס הטס לישראל, מני סה להתלבש עליו כשנודע שהוא מיליונר. נילי: חברת קיבוץ הבוקרים שבו חבר גם מיכה. מייק רואה את נילי, החיילת עדיין, על שער עתון צבאי, מתאהב בצי' לום, מחפש אותה במשך כל הסרט, מוצא אותה לבסוף בקיבוץ.

*** סוודר בההיהדוק למבחן

דנחנת הראשונה היתה חנה עזיאלית. חנה יש בחודאי אופי של ברזל. אחרת קשה להבין כיצד לא נכנעה חיתרה על הרעיון להיות שחקנית, אחרי כל מה

זה היה פעם מחוזה. הציגו אותה בהבימה. עיבדו אותה לתסריט, שינו מעט מאד וזהו זה. מה שברור כבר, פחות או יותר: הגי

זה היה פעם מחוזה. הציגו אותה בהבימה. עיבדו אותה לתסריט, שינו מעט מאד וזהו זה. מה שברור כבר, פחות או יותר: הגי

להן כן אינכת ואפילו איכפת מאד לשלוש המועמדות דפנה זן, עליזה גרוס וחנה עזיאלית. בניגוד לנילי, לקחו את כל העסק ברצינות נמורה, השתדלו מאד לעשות רושם טוב.

לא אינכת-לי! חזרה והדגישה כל הזמן המורה נילי יעקובוביץ מרעננה. אני לומדת משחק, סיפרה, פיטר, שהוא המורה שלי, אמר לי לבוא — ובאתי. אני לא משתנעת להיות שחקנית. לא אקבל את התפקיד אז לא צריך, זה לא נורא.

נוער, מקריינת, ואפילו מביימת במושבים. גם מנטובימה. היא יפה ומושכת.

למבחן בקשה דפנה את הסודר הכהה של חנה, מפני שאף אחד לא אמר לה ש'ש'מלת המחשוף שלבשה התאימה לה יותר. המייק של דפנה לא היה מגתם גולן. היא עגבה על מייק אחר. גרעין זלברמן (24) מתל-אביב. גם גרעין גדל בקיבוץ (מזרע), חזר לעיר רק אחרי השרות הצבאי. 14 שנה היה בקיבוץ. כששמע גרעין כי מסריטים בגבע, בא להשכיר את כתפיו להזות תפ-אורות. מאחר שהיה כבר במקום, הופינו גם אותו למבחן בד.

מייק" או "לא".

נורא נרגשת. אבל לשבחה ייא-מאמץ. רק על דבר אחד לא ר. ההיגוי האנגלי הנורא שלה, כמה מילים, או למה לא זה: "היתה לי ספעת ה' הנה, "ולא הספקתי להת-נתי לי לעשות את זה לגמרי בתי שלשני האנשים, מייק ואילנה, משותף. לא ידעתי שזה משהו כמוכן משנה את כל הגישה לי-סכנה בוחנת את פניו של פיטר. ת אם עשתה טוב או לא. הפנים ים את התרשמותו בדיוק כפניה ה. שישיבה בחוץ ולא ראתה כלום. לא קובעת ההתרשמות. כאן ה. ווללוד, ואיך שכל העסק ית-ניו.

מיואשת. "אני לא שבעת רצון. שלא הבנתי את התפקיד כמו ש'נתיים היא תמשיך לעשות "כל-ם, וגם דוגמנות."

תפקיד אחר עומד למכירה. תפקידה של ציפ. יפה ביכלר (12) מציעה את כשרונה. ליפהילה הבלונדית מכתה ז' בבית הספר אחד העם יש נסיון. היא אחת מחניכתייו של עוזר לבמאי מנחם גילון בתיאטרון תי-לון. היא מרגישה שיש לה כשרון. רק בד-בר אחר היא מתעקשת: לומר דפרנסיה במי-קום דפרסיה.

ליפהילה יש הרבה מתחרות שכבר עשו את מבחן הבד. עוד אחת מהן נבחנת מיד אחריה. מלכה זילבר (12), תלמידת כיתה ח' בבית-ספר ממלכתי-דתי. היא נחמדה מאד ומנומסת מאד. אולי מפני שלא נולדה בארץ. מלכה באה בגיל שנה וחצי מרומניה. מזמן רצתה להיות שחקנית קולנוע. היא חולמת על זה. בינתיים הספיקה למלא תפקידים רבים בבית-הספר, תפקידים של טבח מצחיק ושל דודה טובה. כולם היו מרוצים, ה-במאי של בית-הספר והאורחים. חברה של אחותה מכירה מישהו מגבע והוא אמר לה שכדאי לבוא ולהיבחן. היא באה יחד עם

★ ★ ★
לא שגוען, לימוד

את הנבחרות בשעות שינון

לא תאלצנה להיפגש עם המתח-תפקיד. אבל מכיוון שבדיוק-קול במבחן הופיע גיף-זובזה שעה יקרה, ולוח-המועמדות יכלו להתכונן-ית במתחרותיהן.

חנה עזיאל, למשל, היח שורת-רצינית. מכשול אחד נקרא גילי

..לא כל כך מהר!"

אומרת מועמדת לתפקיד נילי, סגנית ראשונה של מלכת המים של העולם הזה, תושבת הכרמל המערבי עליזה גרוס (20). מנחם גולן התאכזב מאד כשהבמאי הפסיק את הצילום מהר מדי.

הראשונים, "יהרוס את כל החישובים", לפי דבריו של פיטר פריי, שהוא אחד השותפים, יחד עם מפיץ הסרטים יעקב שטיינר וחברת גבע. "אם הם לא ישנו את החוק, ברור מראש שנפסיד על הסרט, ולכן הכל עומד עתה בצילו של סימן שאלה גדול. אולי יהיה אי לייק מייק ואולי לא."

אבל, אל יאוש, בנות! כל מי שלא תמי-צא מקום בסרט זה, עלולה להתנחם באחת מן האפשרויות הבאות:

הק"מ ה-95 של כריסטיאן ז'ק שייקרא לא תרצח.

חולות לוחטים של רפאל נוסבאום.

אקסודוס של אוטו פרמינגר.

רות המואביה שיוסרט עלייני חברת פוקס המאה ה-20.

ורות המואביה אחרת, של יצרנים אנגליים, לפי סיפור מאת משה שמיר.

אז למה אתן מחכות?

של העולם הזה 1959, שחומה, אצילית ו-מאופקת מאד. מנחם גולן (מייק) מסתכל ב-צילום השער ואחר בעליזה (נילי):

"זאת את, נכון?"

"זאת אני."

"תמונה לא מוצלחת."

"למה?"

"ככה את יותר." הוא מנסה לנשקה. שואל למה ברחת ממני. ולמה לא יכול היה למצוא אותה. נילי אומרת שיותר לא תברח ומקבלת את הנשיקה של מייק.

המבחן נגמר. המחוג של השניות הספיק לרוץ כבר קילומטרים. הבטיחו למועמדות שיודיעו להן בכתב.

מה שלא סיפרו להן: ברגע שהתקיים מב-חן הבד, וגם ברגע זה, איש אינו בטוח כי הכרט אי לייק מייק אמנם יוסרט. כי התיקון בחוק לעידוד הסרט הישראלי, לפיו יחזרו המיסים רק של מאה אלף הכרטיסים

חזר והתחנן הבמאי במשך כל שעות המבחן. פיטר פריי התרגו-מאד כשבכל פעם היו מכניסים איזה אורח לאולפן. "האם יהיה-סדר בבלאגאן הזה?" חזר וצעק פיטר, שעה שעשרות אנשים ללא תפקיד נכנסו ויצאו מן האולם.

בכל כך לאם!"

האירישע מעמא שלה, שבתחלה התנגדה בכלל לרעיון, ורק רצתה שבתה תהיה תלי-מידה טובה. אבל כשהסבירו לה איך היה עם שירלי טמפל, למשל — נכנעה.

★ ★ ★

חצאית צרה וסודר לבן בעל אותן תכונות כמו-נת. מורה בכתה ו' בבית-ספר ממלכתי ברעננה, נולדה לפני 21 שנה. נילי הינה תלמידת הפקולטה-אוניברסיטה של תל-אביב. מכרה ותיקה של פיטר-זה באותה פקולטה. בשנה שעברה היא היתה קצת-דיני, "בתכניות לא מרתקות", לדבריה. מה חדש-נולמה של ספרות.

או כן, או לא

פיטר פריי הבמאי, ניצוי (ליאון-ניסים) הצלם, מנחם גולן הכפיל וכל-צחת ההסרטה היו כבר עייפים מאד כש-הגיע זמן המבחן האחרון, אבל הם התעודדו-מאד כשראו מי עומדת להיבחן. על ספסל-ישב מנחם גולן כמייק. היה עליו להתות-אדברים עם נילי הקיבוצניקית. "לו הייתם-יודעים כמה אחוים הוא משלם לי בשביל-כל התענוג הזה," אמר פיטר הבמאי. גולן-לא שמע. הוא היה עסוק בנילי. עליזה-גרוס (20), סגנית ראשונה של מלכת המים

מר לה לבוא להיבחן לתפקיד אילנה הצבירת, והיא-היא לא אותו הדבר כמו כולן. "אצלי זה לא-ות שחקנית גדולה כמו אצל רבים אחרים," היא-אני מתעניינת בזה ואני לומדת את זה. זה הכל."

שנילי לא תתאבד אם לא תקבל את התפקיד-היא ביצעה את התפקיד בחופשיות כזה, כאילו-לנה. אולי לא יותר טוב מהאחרות, אבל הרבה-ה. כמו שאמרה, זה לא איכפת לה במיוחד.

השני קוראים דפנה דן. היא בת 20, התחנכה-ריד ולמדה קצת בבית הספר הדורמתי של הבימה. יטר ראה אותה, הסתכל עליה מכל הצדדים והזמין-טס (מבחן). עד שתהיה כוכבת גדולה היא מדריכת

באולפן ועל הנבחנים הישרה ביקורו של השחי-קן האורח ג'ף צינדלר. ג'ף קיבל בחביבות את-הבמאים, התפעל מאד מהאולפן המרווח, ובמיוחד מהנערות היפות איתן הצטלם למזכרת.

איזה הוליבודית

מה הרקע החברתי לפשע המתועב שז'עזע

המעשה המחריד

צ'נדלר ורון במיפקד ההורים
כוכב במרחק שלושה מטרים

ראש אגף ההדרכה של צה"ל, אלוף-משנה רם רון. כאשר עבר דגל הבסיס על פני הבמה והקצינים קמו להצדיע, הצדיע גם צ'אנדלר.

"בחיי, כמו גנרל בצבא הדרום, הת' מוגבה אם עגלגלה, שישבה במרחק שלושה מטרים מן הכוכב. אני אומרת לך, רק בשביל זה היה כדאי לבוא הנה", הוסיפה חברתה. "איוה צבע ערו!"

המחלקה הראשונה של טירונים עברה מול מפקד הבסיס. האם-שישבה אחרי צ'אנדלר סקרה את החיילים, לראות אם בנה נמצא ביניהם. משלא מצאה אותו חזרה להתבונן בכוכב: "הוא שוקל 107 קילו, את יודעת?" "לא יתכן!"

"כן, קראתי את זה בעתון."
"לא הייתי נותנת לו בשום אופן."

כאן התערבה ילדה קטנה שישבה בין שתי המעריצות המתבגרות. "אמא, הנה יורם!" האם מחאה כף בהתלהבות. וכשי עיניה נוצצות, הפטירה באושר: "זה היום הנפלא ביותר בחיי!" שהרי לא כל יום זוכה אם לראות את בנה לראשונה במדי חייל — ובאותה הזדמנות לשבת מרחק שלושה מטרים מכוכב הוליבודי בשר ודם.

נוער

כניסה לועלים

גלגל שיניים גדול וצהוב, אשר מוצב על כלונס בכניסה לירי ישראל, עליו חרוי טים כתובת, יום ושעה, מעורר כמעט ת' מיד את סקרנותם של ילדים שאינם מבינים את פשר הסמל המור. לאחרונה הוכנסו לפתחת להוריהם של תלמידי כתות ח' ב' בתיהספר העממיים במדינה, שלא יתקלו עוד בשאלות מצד בניהם על סמלו של מועדון רוטרי, המוצב בפתח כל מקום ישוב בו קיים מועדון כזה, והמודיע על מועד ומקום הפגישה השבועית של חברי המועדון.

כי תנועת הרוטרי, שנוסדה לפני 50 שנה באמריקה, בסיסמה לקדם הבנה בינלאומית, רצון טוב ושלום, והמורכבת ממועדונים אקסקלוסיביים בהם יש מקום רק לנציג אחד מכל ענף מקצועי חפשי, הפכה לאחד רונה למתחרה רציני למשרד החינוך בשטח אחד — שטח החינוכים.

כחודש ימים בלבד אחרי שהתנסו במאמץ ובמתח של בחינות הסקר מטעם משרד החינוך, עברו תלמידי כיתות ח' מבחנים דומים, שנערכו על ידי מועדוני רוטרי ב' רחבי הארץ. אולם בעוד שבחינות הסקר, שהיו בחינות יודע מקצועיות בדרך כלל, הצריכו הכנה מפורטת, לא היתה שום ה' כנה עוזרת לקראת מבחני הרוטרי. אלה היו בחינות של אינטליגנציה כללית, ש' עמדו לזכות את 25 התלמידים המצטיינים בסטיפנדיה כספית.

אחרי שבשלב הראשון של המבחנים נב' חרו כאלפים וחמש מאות תלמידים בכל הארץ להיבחן בשלב השני, התבקשו השבוע המועמדים לענות תוך ארבעים דקות על

(המשך בעמוד 16)

* מלבד מקצוע העתונות שבו זכאי להש' תתף במועדון נציג מכל מערכת.

במדינה

(המשך מעמוד 9)

ירדני ביקש סליחה, התנצל על הטעות ש' קרתה בפעם הראשונה מאז התחילו ישראל וירדן להחליף ביניהן שבויים. "אני אשלה הודעה מהירה להתוויר את פרייב לכלא, לה' ביא את פקר במקומו" התנצל.

בושמי, שידע כי משטרה מחפשת את פרייב, הנעדר מביתו מזה חודשים, חיך. "לא נורא אם תחזירו את פקר יותר מאוחר", הסביר לירדני בערבית רהוטה. "אולם עד עכשיו לא הודו שלטונותיכם שפרייב נמצא בירדן. היום הבאתם בעצמכם הוכחה היה, שהוא באמת בידיתכם."

צבא

אמא והרב-סמל

ההודמנות היתה חגיגת. חגיגת מאד. ל' מעלה מאלף אורחים מילאו את מושבי האבן של מיגרש הכדורגל, בבסיס ההדרכה הגדול של צה"ל. על המגרש הסתדרו כמה מאות חיילים, כולם בכומות חס' רות'התג של טירונים. ההורים התבוננו בבניהם, אותם לא ראו מזה זמן רב, כאשר עזבו את הבית בדרכם לקלט. עתה היו ה' בנים חיילים.

עד כה היתה מביאה התגייסותו של הבן לגתוקן מן המשפחה. את מושינה על מקום-מגוריו החדש של בנה, היתה האם מקבלת מפי החייל החוזר לחופשה, אם התפנה הוא לדבר על כך. השבוע, בזימת מפקד בסיס ההדרכה, הושם קץ לניתוק זה. כדי לציין את מחצית תקופת הטירונות, הזמין המפקד את הורי הניכיו לבקר את בניהם בבסיסם.

הם הוזמנו למיסדר חגיגי. אך לא ה' מיסדר היה העיקר, אלא מה שבא אחרי. הורים, אחיות וידידות עזבו את המגרש המוריק, פשוט בין הצריפים הגדולים, ירשת הצבא הבריטי. אמהות בחנו בהת' פעולות את המיטות המסודרות באחידות חיילית מופתית, או נכנסו מטבחה הבסיס לחטוף שיחה עם הטבח. אחת אף טעמה את המרק שנועד לארוחת-הצהרים של בנה. "היא כבר גינד לרב-סמל מה דעתה על הטבח!" התלוצצו בסביבה.

אסתר בילו קמוטת-הפנים, מגבעתיים, חיבקה בהתרגשות את בנה משה. היא לא ידעה מה לעשות קודם: לנשק, למשש את רובהו, או לדחוף לפיו חצי קלמנטינה קלופה. אחרי התרגשות הרגע הראשון בתנה את קרחתו הטריה של בנה. "זה קצת לא כל כך יפה", חיחתה את דעתה על התספורת החיילית המסורתית. אבל מילא, העיקר שהוא בריא."

נינה גונזואיה, אמו של מרצל גולר, צעדה בגאוה ברחוב הראשי של הבסיס. לפני שנתיים עלו מפולין, ועתה, הביטו עליו — טולדט! צייצה האם בשמחה: "טוב מאד שנתנו לי לבקר כאן. עכשיו אני רואה שלא קרה שום דבר. הבגדים שלו נקיים ומגוהצים כמו בבית."

כוכב בשר ודם. למשתתפי המעמד היכנה גם הפתעה מיוחדת: ביקורו של גיף צ'אנדלר. השחקן ההוליבודי הגבוה תפס את מקומו על הבמה המרכזית, ליד

המה מיטיבים את ליבם, והנה אנשי-העיר, אנשי בליעל, נסבו את הבית, מתדפקים על הדלת ויאמרו אל האיש, בעל-הבית הזקן, לאמר: "הוצא את האיש אשר על ביתך ונדענו" ויצא אליהם האיש, בעל-הבית, ויאמר אליהם: "אל, אחיו אל תרעו נא, אחרי אשר בא האיש הזה לביתי, אל תעשו את הנבלח הזאת!"

... ולא אבו האנשים לשמוע, ויחזק האיש בפילגשו, ויוצא אליהם החוק, וידעו אותה, ויתעללו בה כל הלילה עד הבוקר, וישלחוה בעלות חשחר, ותבוא האשה לפנות בוקר, ותיפול פתח בית-האיש, אשר אדוניה שם, עד אור.

... ויבוא אל ביתו, ויקח את המאכלת, ויחזק בפלגשו, וינתחה לעצמית, לשנים-עשר נתיים וישלחיה בכל גבול ישראל. והיה כל הרואה ואמר: "לא היתה ולא נראתה כזאת, למיטס עלות בני-ישראל מארץ מצרים, עד היום הזהו שימו לכם עליה עזו ודברו!"

במלים אלה (שופטים י"ט"ב) תיאר הסופר התנ"כי את אחד ממעשי הנוהגים הנוראים ביותר שבוצעו אי-פעם בישראל, פשע שהוליד מלחמת-אחים אשר בעקבותיה ניספו בקרב למעלה מ-55 אלף איש.

השבוע, קרוב לשלושת אלפים שנה אחרי מעשה פילגש בגבעה, חזר הסיפור על עצמו, בשינויים קלים, והתרחש בישראל.

במחצית השניה של המאה העשרים שוב לא היה מקום לאזעקה המוגינת ולמלחמת אורחים. אולם זעקתו של הסופר התנ"כי, שימו (לב)כם עליה, עוצו ודברו! נשמעה אקטואלית השבוע בדיוק כמו בתקופת שפוט השופטים.

היה זה סיפור בלתי-נעים. אורחים ועתונים חששו לדון בו בגלוי ובכובד-ראש. אולם היה זה סיפור המחייב להיזעף ולדבר כיצד יתכן שבישראל מבוצע מעשה-זוהעה המוגדר בכרוניקה היבשה כ"מעשה אונס אכזרי, תשעה בחורים אנסו שתי צעירות."

★ ★ ★

אחרי מכת אגרוף, אונס כגן

ה אירע ביום ב' בשבוע שעבר, קרוב לחצות פלטה מוגינת אלמונית צעירה בשיכון נהה-עמל שבהרצליה. הצעירה, פרוצת-בגדים ומגואלת, הגיעה עד אחת הדירות שבשיכון הכפרי, התדפקה על הדלת.

את הדלת פתח אחיה הגר במקום. לא עבר זמן רב עד שנתברר לו מה קרה. הוא הזעיק את המשטרה ואת רופא קופת-חולים שבשיכון. לפני שהועברה לבית-החולים, לשם טיפול רפואי דחוף, הספיקה עוד הצעירה למסור בקיצור לחוקרים מה אירע.

היא יצאה עם חברתה, כך סיפרה, לבלות בחברת שני גברים אותם הכירה רק לפני יום. הם בילו יחד את הערב, סעדו יחד ואחר-כך יצאו לטייל במגרש ריק שבשכונת התקוה. שם התנפלו עליהן עוד בחורים, ויחד עם השניים שהיו בחברתן, כך סיפרה, אנסו אותן בזה אחר-זה.

הסיפור נמסר כשהצעירה היתה במצב של הלם חמור. במצב כזה קשה היה לקבל תמונה ברורה ומדויקת. הצעירה השניה, שנמלטה לדירת אחותה בהדר-יוסף, מסרה למשטרה סיפור ברור יותר. הן בילו בחברת שני צעירים בגן התקוה, כאשר התקיסה אותן קבוצת צעירים, סיפרה היא. היא נמלטה בו במקום, אחרי שקיבלה מכת אגרוף חזקה. היא עצמה לא נאנסה. גם חברתה לא נאנסה בגן, אלא נלקחה לחדר, בתוך השכונה, שם בוצע מעשה הנבלה.

בבוקר המתרת יצאו השוטרים החוקרים בחברת הצעירות לשכונת התקוה. כלב גישוש, שהריח קודם לכן את נעלה של הצעירה שנאנסה, הוביל לפי הנקבות עד לפתח החדר בו בוצע האונס. הצעירות מסרו את שמותיהם הפרטיים של שני הצעירים שבילו בחברתם. המשטרה עצרה אותם לפי התיאור. הצעירות אף הצביעו על צעירים נוספים שראו בקרבת מקום, בהם חשדו כי השתתפו בתקיפה. המשטרה עצרה אף אותם.

אולם בערב יום שלישי התברר כי לא כל הצעירים שנעצרו היו מעורבים במעשה האונס הנורא. ידיעות, שהגיעו ממודיעים בשכונה, סיפרו כי אנשים שהיו מעורבים בפרשה עדיין

מקום הפשע
בית ברחוב הונא בשכונת התקוה בו בוצע מעשה הפשע. בבית זה מתגוררות חמש משפחות וכעשרים נפשות, אולם אף אחד אינו מוכן להעיד כי שמע צעקות. החדר בבית ניתן על-ידי בעליו לשני חברים.

השבוע את הארץ - האונס האכזרי בתל-אביב

לא נעצרו. עוד באותו ערב הופיעה במשטרה קבוצת צעירים משכונת התקווה. הם סיפרו כי קראו על מעשה האונס בעתון, שמעו שהמשטרה מחפשת חשודים. הם היו בחברת הנערת באותו ערב, אם כי לא שמעו כלל על אונס. הם באו למשטרה מרצונם הטוב, לצרכי חקירה. הם נשארו במעצר. אחרי שנערך מסדר זיהוי, שוחררו אחדים מהחשודים.

★ ★ ★

החשודים טענו: "זה לא היה אונס"

ער כאן הסיפור התעודתי היבש. מובן שכמו לכל מעשה פשע היו לו כמה וכמה פנים. אחד מהם היתה נקודת השקפתם של הצעירים העצורים על הפרשה כולה. טענו הם בעדויותיהם: כל אונס לא היה כאן, שני צעירים, שהכירו את הבחורות בבית הבראה באחד הקיבוצים בקרבת תל-אביב, פגשו בהן יום קודם לכן באיצטדיון רמת-גן, בתחרות הכדורעל ישראל-פילין. הארבעה בילו יחד את הערב. למחרת קבעו פגישה נוספת. הם טיילו בטיילת שבשכנת-הים, אכלו ארוחה יחד, התכוננו לצאת יחד לקולנוע. עד מועד ההצגה נפשו על ספסל שבגן-התקווה. במרכז השכונה. לפתע התקרבה אליהם כנופית צעירים מבני כפר שלמה. הצעירים, שהכירו את אחת הבנות, החלו להתגרות בה. שני המלחים קמו להגן עליה. הצעירה קיבלה מכת אגרוף מאחד מבני כנופית שלמה. השניים חיפו עליה, והיא הצליחה להסתלק. בחברת השניה ניגשו לחדרו של אחד מחבריהם, בקרבת מקום. מה שקרה שם לא היה אונס, כך טענו. הם גם לא היו תשעה, וההוכחה לכך, לדבריהם, היא שהם נפרדו מהבחורה בידדות, ואחד מהם אף הכיע אותה עד לביתה.

אחד מתשעה הצעירים טען כי לא בילה אותו ערב בחברה זו. שני עצורים נוספים העידו כי חזרו מהקולנוע בשעה מאוחרת, פגשו בחבריהם בפתחו של הבית. אחד טען כי רק מסר לחבריו את מפתח חדרו, בילה בחברת משפחתו בקומה שמעל לחדר כל אותו ערב. שלושה אחרים טענו כי היו רק בחברת הנערה, לא נגעו בה.

היו כמה נקודות להצדקת כל אחד מהסיפורים. מצד אחד לא היה ספק, לפי המימצאים הרפואיים, כי בגופה של הצעירה בוצע אונס אכזרי על ידי כמה גברים. קשה גם לתאר שצעירה, שהיתה בתולה עד לאותו ערב, תסכים מרצונה הטוב להבעל עלידי כמה גברים. מצד שני הוכח כי אם היה אונס, הוא בוצע בחדר השוכן במרכז של בנין דו-קומתי, בו מתגוררות חמש משפחות וכעשרים נפשות. הבנין שוכן במרכז השכונה, באזור מאוכלס בצפיפות. אף לא אחד מהשכנים מסר כי שמע אילו שהן צעקות, בערב המקרה. אולם תמונת מעשה הפשע לא תהיה שלמה מבלי לעמוד על טיבן של הנפשות הפועלות בו ורקען החברתי.

★ ★ ★

בידוי משותף עם ג'נטלמנים

שתי הצעירות המתלוננות היו חברות. הן היו בנות אותו כפר, השוכן בשרון הדרומי. היתה זו הפרזה לקרוא למקום זה בשם כפר. כי המקום אינו יותר מאשר מעברה עלובה ומרופשת. המעברות כמעט שנעלמו מנופה של הארץ. אין רואים אותן בצידי הרכים הראשיות. אולם כפר זה שיך לאותן מעברות ותיקות, הנחבאות הרחק מציני עברי-אורה.

והי מעברה של צירפונים רקובים ומזוהמים, הקיימת כשמונה שנים. חיות בה משפחות הנמצאות בשולי החברה הישראלית. רובם של התושבים נזקקים לסעד ממשלתי. בכל צירפון, המורכב רק מחדר אחד, מצטופפות מחמש עד שש נפשות, בתנאי דוחק ודלות איומים.

בסביבה זו גדלו הצעירות במשך כשבע שנים. הצעירה שנאנסה, בת 22, עלתה עם משפחתה מארץ מזרחית לפני 7 שנים. אביה הקשיש פירנס כקושי את המשפחה. היא עצמה עבדה בבית-המקום שבאחד הקיבוצים השכנים. היא נראת מבוהלת בהרבה מכפי גילה. בכפר ובמקום עבודתה דיברו בשבחה כערה צנועה, ישרה וחרוצה.

חברתה, זו שהצליחה להימלט, היתה צעירה ממנה בשנה. רינה מזרחי היא בתו של בעל חנות מכולת בכפר, עולה מתורכיה ואב למשפחה מרובת ילדים אף היא. רינה עבדה כמטפלת ומכוננת-בית בתל-אביב. היא היתה חופשית יותר למשפחה. תכופות היתה לנה בעיה, הוריה ומשפחתה אף לא ידעו את מקום עבודתה המדויק, והיכן אפשר למצאה.

ברור שצעירות שגדלו וחיו במקום כה גידת, מונח וקודר, שאפו לבלות בעיר. לגביהן אפילו בילוי בשכונת התקווה נראה כמותרות. הן לא הירבו לחקר בטיבם של הצעירים עמם יצאו, הסתפקו רק בכך שאלה נהנו בן ערב הראשון לבילוים המשותף בהגינות, כיבדו אותן כג'נטלמנים, לפחות במושגים שלהן.

★ ★ ★

כעושה, הרגלים בחבל עבה למטה

תשעת הצעירים שנעצרו, כולם בני שכונת התקווה, להוציא אחד מהם שהוא תושב יד אליהו. היו בחורים רגילים. הם לא היו הטיפוסים של פושעי מין. מבחינת אפיים גם לא היו האנשים המסוגלים לאבד את דעתם ברגע של חולשה, ולבצע מעשה פשע כשרבור היה להם כי עשויים הם לתת את הדין עליו.

לשעת הצעירים שנעצרו כחשודים בביצוע האונס הם אנשים עובדים, ללא כל עבר פלילי, כולם בני משפחות מרובות ילדים המתגוררות בצפיפות בשניים-שלושה חדרים. כל התשעה, להוציא אחד שהוא תושב יד-אליהו, מתגוררים באותה סביבה, חמישה מהם הם שכנים הגרים בית ליד בית באותו רחוב. כולם הם בגיל שאחרי סיום השרות הצבאי, וכמה מהם סיימו את שירותם לפני זמן קצר בלבד.

אחד הוא עובד מקצועי בניקוי-גופייה. שני, שהיה במשך 15 שנים חבר קיבוץ בגליל, היה טרקטוריסט וכיום עוסק במכונאות, מתכונן לשאת אשה בעוד ימים מספר. שניים הם כדורגלנים המשחקים בקבוצה מליגה ג', אחד, שהיה חייל מצטיין ביחידת צנחנים, הוא מכוואני. הוא בא מבית שם מקובל עד היום לקשור ילד מתפרע בחבל עבה למטה כאמצעי עונש. צעיר אחר עובד בליטוש שיש. חבר, עולה מסוריה בן 22, הוא רוכל ירקות בשוק הכרמל. השאר עובדים במסגרות. רק אחד הוא מחוסר עבודה קבועה.

חברתם של התשעה היא חברה אפינית לשעבר ששכונת-התקווה — הברה של גברים בלבד. בני השכונה נהגים לחלק את עצמם לשלושה מעמדות. המעמד הראשון הוא מעמד בני-הטובים. בשכונת התקווה יש למושגים משמעות אחרת לגמרי. פירושו ילדים טובים, שאינם מרבים לבלות ברחוב. למעמד השני שייכים הבינוניים — צעירים מסורגנים, המתלבשים בהידור, רוכבים על אופנועים, מכנים זה את זה בכינויים במקום שמות, מוציאים את רוב כספם על בילויים, אולם נמנעים מביצוע עבירות פליליות. המעמד השלישי, "הגנגסטרים" בלשון השכונה — הוא מיעוט קטן של בעלי אגרוף ובעלי עבר פלילי. חברתם של התשעה היתה נבבול בני-הטובים והבינוניים.

והי חברה של בני-בלבד. בשכונת-התקווה לא מקובל שצעיר יצא בקביעות עם חברה. הצעירים נגשים, מבליים יחד בקולנוע או בטיול בעיר. כשיש צורך הם מארגנים קבוצת בנות מקרב מכירותיהן לביילי משותף.

אולם הקו המבדיל את בני שכונת התקווה מצעירים אחרים, בצפון תל-אביב למשל, אינו דקא צורת הגיבוש החברתי. בראש וראשונה זוהי תפיסת המוסר שלהם, שתהום פעורה בינה לבין תפיסת המוסר המקובלת, שוב למשל, בצפון תל-אביב.

תפיסה זו המתבטאת בעיקר ביחסים שבינו לבניה, באה השבוע לידי ביטוי בתגובותיהם של צעירי השכונה על הפשע שבוצע בשכונתם. כתבי העולם הזה, שניסו במשך השבוע לעמוד מקרוב על תגובותיהם של בני השכונה על מעשה הפשע, כפי שהצטייר בעיניהם, התינו אונס נערה על-ידי תשעה צעירים, גילו תמיד השתלשלות תגובות זו.

תחילה בא גינוי חריף של עצם המעשה, והסתגות קיצונית ממנו, תוך ציון העובדה שמעשה זה מטיל כתם על כל בני השכונה. "אנחנו איננו כאלה. פושעים יש בכל מקום." אולם כשנשברו קצת המחיצות התגלה יחס שונה במקצת.

בחברה של בני-טובים ובנות, בני גילם של הצעירים העצורים, החלו להתלוצץ על עצם

הקרב

של מעשה הזוועה בשכונת התקווה. כפי שצולמה בתמונה צבעונית של צלם פורטריטים, לפני שנה. התמונה נשמרה בבית הוריה. אחרי שקיבלה טיפול רפואי, לא חזרה למקום מגוריה בשרון, נשארה בביתו של אחיה.

המעשה. "חסרו רק שניים לנבחרת כדורגל" התלוצץ אחד לקול צחוקם של חבריו. כשהתקרב צעיר נוסף קראו לעברו: "הנה בא התשעיה". "תפסיקו, באמת" גערה צעירה אחת בחבריה. "אין דבר, אצלך יהיו כבר עשרה", התלוצץ חברה. הצחוק היה כללי.

מאחורי הצחוק, שיכול היה לפרוץ גם בכל חברה אחרת, הסתתר משהו עמוק יותר. "הבל על החברה", התחזה בגילוי-לב אחד הצעירים בפני כתב העולם הזה. "מסכנים, תפסו יום שחור." הצער היה על עצם מעצרב, יותר מאשר על ביצוע המעשה.

בשיחה עם קבוצת צעירים אחרת התבררה גם הסיבה, מדוע אין צעירי השכונה מתרגשים ביותר מהמעשה. שכונת התקווה יכולה להתגאות כי בה לא משוטטות פרוצות, וכי לא התגלו בה בתי בושת. אולם תופעות בהן צעיר המבלה בחברת צעירה, מסיים את הערב בהזמנת חבריו לביילי משותף עמה, אינן נדירות. רק לפני שבועות מספר גילתה שכנה במקום קרוב כי בבית-עסק שכן עסקה קבוצת צעירים במעשי ניאוף עם צעירה אחת. והצעירה לא היתה פרוצה.

במקרה אחר, העיד אחד הצעירים, אירעה כאחד הלילות שערוניה כשצעירה התלוננה באחת מסמטאות השכונה כי מספר צעירים אנסוה. אולם מקרה זה לא הגיע למשטרה.

★ ★ ★

תפיסת-מוסר שש נפשות בחדר

בשום פנים אין ליחס התנהגות זו לכל בני השכונה. רוב צעירי השכונה הם צעירים עובדים, החיים כמו שחי כל אורת בארץ. רבים מהם מבליים במועדונים שנפתחו בשכונה, אם כי במספר מועט. גם מקרים כגון אלה מתרחשים באזורים אחרים בארץ.

אף על פי כן מתיחסים רבים מבני השכונה בפתח חומרה לגבי מעשים כאלה. כאשר ביקרו כתבי העולם הזה אצל משפחות הצעורים, כדי לעמוד על הרקע החברתי, לא היססו המבוגרים שבמשפחות לדבר בגלוי-לב על נושא עדין מעין זה, באזני הילדים הרכים, שנמצאו בחדר, והקשיבו בסקרנות לשיחה. אי-אפשר היה גם לסלק אותם. כאשר שש נפשות מתגוררות בחדר צר, לומדים הילדים את עובדות החיים בגיל צעיר מאוד. כשהם גדלים, בהכרח מתגבשת בהם תפיסת-מוסר שונה מזו של בן יחיד בצפון תל-אביב.

קשה היה להסביר גורמים אלה לאב הזקן של הצעירה שנאנסה, שישב נסער בצירפון העלוב שבכפר מגוריו. גם הוא חי בדוחק ובצפיפות. בצירפון, זה שעד לפני שבוע התגוררה בו הבת שנפגעה, דחוסות בחדר אחד חמש מיטות. כשמיטה נוגעת בחברתה. זעם האב בן ה-64, לשעבר פועל חקלאי וכיום מחוסר-עבודה: "מה זה פה, ערבים?!" היו לזכאים כל הבחורים ותולים אותם ביחד על עץ אחד. שבע שנים בארץ. לא הייתי אפילו פעם בתל-אביב. לא יודע תל-אביב לא יודע ירושלים. כל הזמן עובד בשביל להביא אוכל לילדים. אבל זה ארץ-ישראל? בשביל זה לקחו אותנו מבית-הרושת לגפרורים שהיינו עובדים שבע ימים עכשיו לא אכלתי ולא ישנתי. אשה שלי לא אכלה בכלל. אשה שלי מתה. כל שעה תופסת הראש בידיים ובוכה. זה ארץ-ישראל זה? אני עכשיו הולך לקונסוליה הבריטית, רוצה לחזור ילד שלי שם."

★ ★ ★

ואדי סליב מוסרי

לפני מספר חדשים עורר מרד, שפרץ בואדי סליב שבחפיפה את הציבור בארץ כולה לחשוב על הפער הכלכלי, שבין חלק מתושבי הארץ לחלק אחר. בעקבותיו התעוררו גורמים שונים לחשוב על דרכים לצמצום הפער הכלכלי והחברתי שבין הואדי סאליבים בישראל, לבין רחוב הרצל בחיפה, או מתישבי נתלל. מעשה הזוועה שאירע השבוע בשכונת התקווה, חייב לעורר למחשבה ולפעולה לצמצום הפער גם בשטח תפיסת-המוסר החברתית, הקשורות באופן ברור לסיבות כלכליות.

הווי

CHERCHEZ LA FEMME

בישראל, הוזעקו אנשי השלישות הראשית של צה"ל לחיפושים אחר חיילת בעלת חיוך נחמד, שתמונתה פורסמה בש"בועון האמריקאי לוג, בעקבות מכתב הזדהות והערצה של צעיר אמריקאי לחיילת זו, שהופנה לכתובת השלישות.

***

דמי תיווך

בתל-אביב, ניסה סמל משטרה לפשר בין שני ניצים, הותקף עלידי השניים, הוכה קשות.

***

MONEY MAKER

בנצרת, זכה מחמוד טאהא לגימלת ביטוח חודשית בסכום שעלה על משכורתו החודשית, לאחר שאשתו ילדה תאומים, העלתה את מספר הילדים מתחת לגיל 16 של משפחת טאהא ל-17.

***

יום סרט

בפתח-תיקווה, קנס שופט השלום אריה גרף את רגינה חסן בלירה אחת, ערך מגבית בין עובדי בית-המשפט, שילם את הקנס, קנה לרגינה חסן ארוחה וכרטיסי נסיעה לביתה.

***

מאשפות ירים אכיון

ביפו, נקנסה אסתר אלקלעי ב-40 ל"י, לאחר שהיכתה את שכנתה בכף אשפה, פצעה אותה עד זוב דם.

***

פצצת זמן

ברמת-גן, גילו חוקרי המשטרה כי גלי לי הסרט ביב האבדון, העשויים צלולויד, ניצתו מחום, הביאו לשריפת ענק, שגרמה נזקים של עשרות אלפי לירות.

***

הקסם השחור

בבני-ברק, השחירו אלמונים בזפת חלון-ראווה של חנות ספרים, לאחר שבעל החנות, שלמה וינר, לא הסתיר את תמונות הנערות החשופות על שערי השבוי עונים שבחלון.

***

ברוך שלא עשני אשה

בירושלים, ביטל בית המשפט העליון את הרשעתו של בוקו בכה על אי-התייצבות לשרות צבאי, מאחר ובצה"ת ייצבות פורסם מקום מגוריו כיהודה ולא יהודיה.

***

אם אין אני לי

בירושלים, טען אחמד סינדאוי במשפטו כי הלשין על עצמו בסני המשטרה במטרה להעצר ולהתרפא ממחלת הגניבות.

***

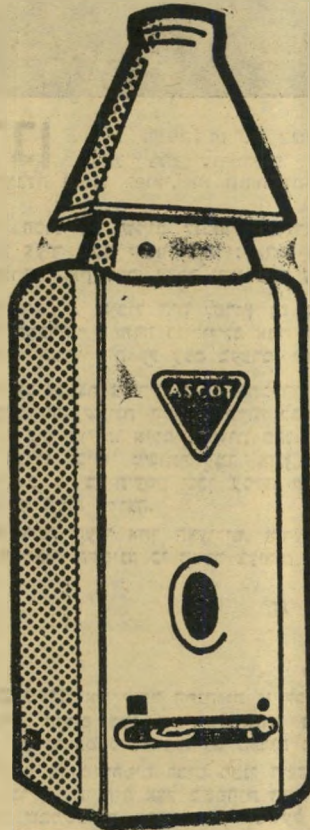
חתן וקלקדה

באקלטון, ארצות-הברית, הכריחה אני גילין סילר, בת ה-47, את רוברט הרל, בן ה-68, לשאתה לאשה תחת איומי אקדה, נצצרה לאחר שפקיד משרד הנשואין טרב לבצע נשואי-כפיה.

***

אף עד פי

בתל-אביב, התלוננה אשה בת 30, כי בעת ביקור אצל רופא אף, אוזן וגרון הכריחה הרופא להתפשט, עשה בה מעשה מגונה.

מיד עם פתיחת חברי זורמים מים חמים לנחיות עקרת הבית וכל בני המשפחה.

תסוקת "אסקוט" - יותר מ-12 ליטר מים חמים (50°) ברגע.

חיבור לכל נקודה בבית: לאמבטיה, למקלחת ולמטבח.

מחמם המים האפורים בכל רחבי העולם

מנננן סגירה טרמו אלקטרי - לבטיחות מכסימלית

אם גז-אז
אמישראגז

שיכנוע

בתחנת הגבול הישראלית, קצין המכס ראובן ורניק מנסה לשדל את העלמה הדרוזית לעבור אל חתנה המיועד, אך הדיה ממאנת להשתכנע.

מן העיר אל הכפר - האיצו לפני כמה "שנים מוסדות המדינה באורחיה, מן העיר אל הכפר" אמרו מאות רבות של ישראלים ותיקים, בנטשם את חייהם המסודרים בערים. מן העיר אל הכפר? שאלה הדיה מעדי לפני שבוע, בשום אופן לא!

הדיה עמדה בפתח תחנת הגבול הישראלי, בראש הנקרה. זה עתה הגיעה עם אמה, אחותה ואחיה במכונית הדורה מביירות. הצעירה הדרוזית בת ה-22 היתה לבושה כמו מודעת אופנה: מעיל פרווה מגומר, נעליים לבנות חדות קצה ועקב. שצרה הזהוב היה גווז בתספורת עירונית אלגנטית.

היא העיפה מבט נחרד אחד בעשרות הנשים הכפריות שהמתינו לה מן העבר השני של תחנת-הגבול, כשהן לבושות שמלות שחורות ארוכות-שולב וראשן עטוף במספחות כפריות מסורתיות, וצעדה לאחור, כמבקשת לחזור על עקבותיה. "קחו אותי בחזרה!" בקשה מבני משפחתה הנלווים אליה.

אולם אי-אפשר היה לקחתה בחזרה. כי דקות ספורות לפני כן עברה את תחנת הגבול הלבנונית, ועתה כבר היתה אורחית ישראלית, שהכניסה לארצות ערב חסומה בפניה.

***

הדיה נולדה בכפר מראר שבגליל היא תחתון. עד גיל עשר טיפסה בין גבי עותיו הסלעיות של הכפר. ואז עברה משפת מעדי ללבנון, מתחת המאורעות שפרצו בארץ-ישראל. הדיה הקטנה עברה לגור ברומניה, פרבר-קייט מפואר של ביירות, בו נולדה אמה. מאזורה השאירה משפחת מעדי כמה חלקות זיתים, בית מרווח - והבטחה.

היתה זו הבטחתו של מעדי האב לשייך נימר, כי בכוא העת יתן מעדי את בתו הדיה לזהיר, בנו של שייך נימר. והבטחה שכזו, אין ערבי המכבד את עצמו שיעז להפירה.

המשפחה הגלילית התאקלמה במהרה ב-

החתן חיכה בגבול - אך העלמה האלגנטית מביירות לא רצתה להיות פלאחית

מדמואזל בכפר מראר

צ'רפתי ואנגלית; בנות הכפר אינן יודעות קרוא וכתוב, מדברות רק ערבית. היא מתקדמת בהליכותיה, לבושה אירופית; בנות הכפר הולכות לרוב רעולות פנים. היא יודעת כי האשה יכולה למלא תפקיד חשוב בחינוך ילדיה ולתרום תרומה חשובה בעיצוב דמותה של החברה; בנות הכפר מבלות את חייהן בין הכיירים והחיתולים; היא יודעת ששואיין הם בראש וראשונה עניין

לברכה בבית אחיה. בין ראשוני האורחים היו זהיר נימר ור' אביו, ראש המועצה המקומית. היתה זו הודמנות הראשונה שניתנה לשני הצעירים להתחזק איש אל רעותו. בפגישתם הראשונית בראש הניקרה היתה הדיה נרגשת מדי, וזהיר נעלב מדי, כדי לנהל שיחה או להחליף דעות. השניים, שהם בני אותו גיל וגם בני

ביים, שיש בהם חשמל ובחים מודרניים... בלבנון ישנם כפרים מפרגים הרבה יותר מאשר מראר, אבל מצבה של מראר הפחית אותי מפני שלא ציפיתי לזו! היא כה הופתעה, שחבילות הממתקים הנהדרות שהובאו מלבנון, לכיבוד האורחים מישראל, לא נפתחו. הן הועמסו יחד עמה על מונית מיושנת, שהובילה אותה, כשהיא מסוגרת בתוך עצמה ומאוכזבת, אל ביתה

מקום מושבה החדש, וממקד של פליטים עברה למעמד מכובד של בעלי-כספים. האח הבכור מונה למשרה ממשלתית חשובה, האב בנה בית בן שלוש קומות, הדיה ור' אחותה נכנסו ללמוד בבית-ספר אנגלי במקום. רק אחות נשואה אחת נשארה בישראל. מראר נראה היה כי כל הקשרים עם הכפר נותקו.

אך הקשרים המשיכו להתקיים. הם היו חזקים מכדי שינותקו על-ידי מלחמה או הגירה. תחילה חזר האח סעיד לכפר מראר. הוא זכה לאזרחות ישראלית, הציטרף כעבור זמן למשרת ישראל. כיום הוא משרת כשופט במשמר הגבול, מדבר עברית שוטפת.

אחריו, הגיע תורה של הדיה לשוב לישראל. על אחת כמה וכמה, שאותה קשרו לכפר לא רק קשרי לידה, אלא גם הבית אביה. סעיד התקשר עם העדת שבי-תת-הנשק הישראלית-לבנונית, ביקש ממנה להסדיר את שובה של הדיה, במסגרת תוכנית איחוד המשפחות. הוא גם שלח לאחותו תמונה של זהיר נימר, החתן שיועד לה על-ידי אביהם.

הדיה ראתה את התמונה, תמונתו של צעיר מסולסל-שיער וגברי, והסכימה.

★ ★ ★

נסיון לתקופת התורכים

מדוע אם כן, נבהלה ברגע האחרון וביקשה לשוב לרומניה? הסיבה היא על כך, שבשבת בבית האבן של אחיה סעיד, במראר: "זה לא נכון שהבחור לא מצא חן בעיני כתבו בעתונים שראיתי אותו ואמרתי שהוא לא יפה כמו בתמונה ששלחו לי. זה לא נכון. הוא בסדר גמור. סימפטיק. מה שהפחיד אותי היתה הופעתו של הנשים ש' באו לקבל את פני על הגבול. נדמה היה לי כשראיתי אותן, שנסוגתי מאות שנים לאחור."

אל הגבול נסעו באותו בוקר כתייסר מכור ניות, מלאות בני מראר. בעיקר המבוגרים יותר. וראיתי את הלבוש הזה מימי התורכים, ושעתי שבמראר אין אפילו חשמל - ונבהלתי, סיפרה הדיה.

העירונית המעודנת, שגדלה באחיה אירונית מתקדמת, לא רצתה להיסוג מן המאה העשרים אל ימי העותומנים. ומה חשבת שתמצא? שאלו אותה, הרי ידעת שמראר זה כפר!

השיבה היא על כך: "ידעתי, ידעתי, אבל חשבתי שכפר ישראלי מפותח כמו עיר ערבית. קול ישראל דיבר מהבוקר עד הערב על ההתקומות הרבה שחלה בכפרים הערבי

היסוס

מסתמן על פניה של הדיה, שעה שהיא יושבת על מנקה תחנת הגבול בראש הנקרה. לידה יושב חתנה המיועד זהיר, שנענה בכך לבקשה של אחד מנכבדי הכפר. אך למי

רות שישוב זה ליד זו, לא אחליפו השניים מלה. לבסוף הובלה הדיה על-ידי שני אחיה למונית, ואילו זהיר נשאר יושב שעה ארוכה במקומו, כשהוא חוזך בדעתו כיצד לכבוש את לבה של הדיה.

של בחירה אישית - בעצם, רגע, מה היא חושבת על שאלה חיונית זו? "אין ספק שעברו הימים, בהם קבעו ה' הורים לברם למי תינשא בתם," קבעה היא בפסקנות. "כי נשואין הם דבר אישי ממדי רגה ראשונה, וחשובה בראש וראשונה הרי גשתם של בני הווג" וכדי ליישב את ה' תיאוריה עם המציאות שלה עצמה, הוסיפה: "כמובן שחשוב מאד לשמוע את דעת ה' הורים. שהרי יש להם נסיון, והם רוצים את טובת ילדיהם. אבל בראש וראשונה חשובה הרגשת בני הווג. ואם הבחור לא מוצא חן בעיני הבחורה - אינה צריכה ל' תינשא לו!"

★ ★ ★

החט של קדע בעיניים

מה מצעירי הכפר, שראו את הדיה בתכונה: "היא לא בשבילנו, היא בשביל כיכר דיונון?" הם אמרו זאת בנימה היאה למומחים ששרתו בצה"ל ובמשרה, וידעו לשקול את התופעות האופייניות לכיכר דיונון ולמראר, הכפר הדרווי-הנוצרי. מה דעתה של הדיה על הערכה זו? "קודם נראה את כיכר דיונון, ורק אחר כך נדבר," השיבה.

והיא מתכנתת לראות את הכיכר בעתיד הקרוב. אחיה ובן-דודה, שניהם שוטרים, הבטיחו לקחתה לטיול מקיף, בחופשתם ה' ראשונה. "תראי שבשאר ים ערים וכפרים מתקדמים: שתלאביב דומה לאפריס אפילו יותר מאשר ב'ירות דומה לה."

"אם אראה שכל הארץ באמת מפותחת ומתקדמת," השיבה הדיה, "אדע שגורם ה' פיגור במראר טמון בכפר עצמו...". "תעשי לנו תור בראש עד שנתקן את המצב, מה?" שיסע אותה אחיה ב' עליצות.

הדיה לא השיבה, אבל עיניה האפורות התמלאו בלהט של קלע המכתן את רובהו אל המטרה.

דודים, יצאו לטייל יחדיו, בחרו את המקום שבו יעמוד ביתם החדש. "אמנם אין כאן חשמל והמים מגיעים רק לברז אחד בכפר," הסבירה הדיה, "אבל אנחנו נבנה את הבית לפי כל הכללים המודרניים. תהיה בו אינ' סטלציה חשמלית וצינורות למים חמים ו' קרים. כשיגיעו המים והחשמל, נהיה הרא' שונים להשתמש בהם."

אם יתממשו תוכניתיה של הצעירה אפר' רת-העין, תהיה היא ראשונה לא רק בזה. מעל לכל, רוצה היא להיות מורה - כמו' בן, אם ירשה זאת דודה, אבי החתן. אפילו הוריה ברומנה לא הרשו לה לעבוד, כי ה' דבר היה נראה בעיני הבריות כפחיתות' כבוד. במראר אין נערה יכולה אפילו לחלום על עבודה. מלבד הדיה, כמו'בן. "אני בטור' חה שדווי ירשה לי לעבוד כמורה," סיפרה, "כי סוף-סוף לא אעשה זאת מתוך הכרח להתפרנס, אלא מתוך שאיפה לשרת את הכלל ולעזור לו להתקדם. זה לא ישפיל את כבוד המשפחה, כי אם להיפך: יוסיף לו."

לשם כך כבר מתכוננת היא לקבל שיעורי עברית. ארוסה, בוגר צה"ל שסיים רק בית-ספר יסודי, עלול אף הוא להידבק בקדחת' הלימודים של אשתו. "הוא עוד צעיר," סיכמו בני המשפחה בישיבה חגיגית, "והוא יכול עוד ללמוד." בינתיים מקחה הוא להת-קבל כנהג באגד.

★ ★ ★

ענין של בחירה אישית

ה' ופעתה של העלמה האלגנטית (מדמואזל הדיה), התלחשו כמה מנערי מראר) בעברה בין סימטות הכפר הגלילי, הציגה בחרות מודגשת את בעיית האשה הערבית בישראל. בתלאביב 'היתה הדיה מתקבלת כאזרחית רגילה, אך בין נשות מראר נראתה ילדות-הכפר החזורה כאילו באה מעולם אחר.

היא סיימה בית-ספר תיכון; בנות הכפר לא למדו אפילו בבית-ספר יסודי. היא כר' תבת, מדברת וקוראת שלוש שפות (ערבית,

הישן-חדש בכפר מראר, מוקף הריגליל ועצי-זית עתיקי-יומין.

★ ★ ★

הארום עלול להירבק

ה' ממתקים לא נשארו ארוזים זמן רב. הדיה אינה ילדה קטנה, אלא עלמה משכילה ומעשית. היא הבינה כי באה ל' מראר כדי להישאר בה. הממתקים הוצאו מאריותם, הוגשו לעשרות האורחים שבאו

הדיה יושבת ליד נהג המונית, שתובילה למראר. השיבה לכפר מולדתה נראתה לה כנסיגה אחורה במאות שנים, אך כעבור יום חשלימה עם מצבה, הסכימה להינשא לבחור, אשר אביה הבטיח לאביו כי יתן לו את חבת

אל הכפר

בסדינה

את אייגלהלה לכרוע ברך לפנייהם. למזלו של הכושי בעל השפתיים העבות קפצו ידידיו הישראליים מן הבאר, תפסו את ה"אמריקאים".

חמש נידות המשטרה שהגיעו כעבור רבע שעה אספו את השלושה שסירבו להודות, עצרו אותם.

דיווח פרטי. אייגלהלה, הלבוש תמיד בסטנדרים רועשים, לא הסתפק בכך. מדי יום ביומו פנה למשטרה, דרש לדעת אם תעמיד את התוקפים לדין.

"אם אתם לא תעשו את זה, אשכור עורך-דין פרטי ואגיש נגדם משפט", איים הוא.

אולם משטרת ירושלים לא יכלה להחליט בעניין. מפקד המחוז יואב פלג, פנה למשרד-החוץ, ביקש לדעת אם ידרוש ה"משרד" לבטל את הסניגוריה.

השבוע התבררה כמעט סופית עמדת משרד-החוץ. "יש להניח שלא נתבע את ביטול הסניגוריה", הסביר אחד הפקידים הבכירים. "אך נבקש כנראה להעביר את התוקפים מתפקדיהם".

היחיד שלא התרגש מן השערוריה היה אייגלהלה עצמו, שהתכוון להמשיך במאבקו נגד איש האר"ם ההולנדי ושני החיילים ה"אמריקאים". כי אייגלהלה, הרואה עצמו גם עתונאי, חולל שערוריות הרבה יותר סניגוריות, עליהן דיווח בעצמו.

דרכי חיים

שידוך מוצלח

כשעלה מיכאל אלק (61) מרומניה לפני כשנה וחצי, לא היו לו כל תביעות. אף על-פי שהצליח על כל גופו באו לו אחרי טיפול בכלא הרומני, באשמת הברחה יהודים לישראל, לא ביקש תגמול בעד סבלו. הפרופסור למתמטיקה באוניברסיטת בוקרשט ואחד מראשי השומר הצעיר שם, הביא עמו סכום כסף מסוים, היה משוכנע כי בעזרתו יוכל להסתדר בארץ. דאגתו הראשונה היתה למצוא עבודה. ואמנם הוא מצא אותה בסופו של דבר, אולם בדרך בלתי-רגילה.

יום אחד פגש אלק ברחובות תל-אביב את מכרו מרומניה שמואל חלנצין חרשטיין. אלק סיפר לידידו כי הוא מחפש עבודה מתאימה, יהיה מוכן במקרה הצורך להשקיע מכספו. פני הידיד אורו. "יש לי משהו בדיוק בשבילך", אמר אלק. הוא סיפר כי הגיש בקשה לקבל רישון לפתיחת בית עבודתו וחסר לו קצת כסף להתחלה. בו בית מקום הוצע חרשטיין לאלק להיכנס לשותפות. הוא יתן את הידע המקצועי ואלק את הכסף. את הריבית יחלקו ביניהם.

אלק הסכים. הוא הפקיד בידי חרשטיין ששת אלפי ל"י. אולם הריבית בוששה ל"י בוא.

אובדן הכסף. בינתיים התקשר אלק עם אדם אחר שהיה בידו רישון לבית עבודתו, הגיע עימו להסכם שותפות. הוא פנה אל חרשטיין, הודיע כי הוא מסתלק מהשותפות, ביקש שיחזיר לו את כספו. בלי להתרגש ענה לו חרשטיין: "המפקדים כבר לקחו את הפקודות ואת הכסף אכלתי". הוא ניחם את ידידו הממורמר, הבטיח: "נעשה פעם חשבון".

החשבון לא נעשה, אולם מאחת הפגישות יצא אלק כשבידו רכוש גדול: שתי מעטפות, שבאחת מהן היתה טבעת משובצת יהלום גדול ובשניה שתי מטבעות זהב ענקיות. הפרופסור היה מרוצה. אולם מעריך תכשיטים קלקל עד מהרה את שמחתו: ערכם של התכשיטים לא עלה על הסכום הדרוש לארוחה הגונה במסעדה.

אלק פנה לבית המשפט, ביקש להטיל עיקול על רכושו של חרשטיין. הצו ניתן. אולם עוד לפני שהוצא אל הפועל ציפתה לאלק הפתעה נוספת. "חבל על הטורה", אמר לו פקיד המשפט, "אין אצלו מה ל"עקל. אני מכיר את האיש הזה. הוא פושט רגל שלא תוציא ממנו פרוטה".

אלק מצא לעצמו תעסוקה. חורק שן הוא מסתובב ברחבי המדינה, מלקט את כל האנשים שהיו צריכים להיות שותפיו ל"עסקים של חרשטיין, רומו על ידו.

חרשטיין עצמו שונא כנראה גם הוא את הבטלה. השבוע הופיעה בעתונים מודעה צנועה, בה הוזמנו בעלי הון של 15 אלף ל"י להיכנס לשותפות בפתחת משרד ל"שידוכים".

(המשך מעמוד 12)

כ-80 שאלות אינטליגנציה כללית, בשיטת מבחן מיוחדת שהונהגה על-ידי אונסקו.

הצלחה עולמית. "הטסת עפיפונים היא תחביב עממי מקובל בא. מצרים; ב. גרינלנד; ג. יפן; ד. מונקו; ה. גוסמלה; — היתה אחת השאלות בסוג הראשון של שאלות המבחן. (ג' היא התשובה הנכונה).

1. "איזה ספורט הוא לאומי במדינות ה"באות", היתה שאלה מהסוג השני; 2. פולו; 3. כדוריד; 4. סומו; 5. בייסבול; — א. גרמניה; ב. יפן; ג. ארצות-הברית; ד. טורקיה; ה. הודו; (התשובות — 1. א; 2. ב; 3. ג; 4. ד).

בסוג שלישי של שאלות התבקשו התלמידים לזהות לפי ציורים מנהגי עמים.

כל המבחן עמד בסימן של קירוב בין ה"עמים השונים. הוא היה חלק ממצע עולמי של תנועת הרוטרי שנקרא בנמלה, ושר מטרתו להכניס בני ארץ אחת לנעליהם של בני ארצות אחרות.

בכל העולם עורכים מועדוני רוטרי מב"צעים שונים, אפייניים לתנאי המקום, במסגרת המבצע העולמי. אולם ביזמתו של השופט המחוזי אליעזר מלחי, שהוא נשיא מועדון הרוטרי התל-אביבי, הפך מבצע ב"נעליהם הישראלים, למקיף והמוצלח ביותר בכל הארצות.

השופט מלחי המשופע וחרף-הלשון עמד בראש ועדה מיוחדת שניסחה את השאלות ואירגנה את המיבצע בארץ כולה. לא היה זה מבחן קל. הוא דרש מהנבחנים רמת אינטליגנציה גבוהה למדי, ואף מבוגרים משי"כילים היו מתקשים לענות על כל השאלות. אולם צורת מבחן זה הבטיחה שהמוכשרים באמת הם שיזכו בסטיפנדיות.

שיאו של המבצע יהיה בעוד למעלה מ"שבוע, כאשר שלבו הסופי של המבחן יערך בקולנוע תל-אביב. ובו יבחנו עשרת ה"מצטיינים בשיטה חזותית ושמיעתית על מנהגי עמים, לפי הצגות ומנגינות שיוצגו בפניהם.

אורחים

עושה החדשות

אלבאסי אייגלהלה (27) אינו ניגרי רגיל. הוא בעל תואר של מוסמך לפסיכולוגיה, שעזב את הוריו ואת 25 אחיו כדיליהנות מן החיים. הוא קודם כל פסיכולוג, הרוצה לעבור קורס בפסיכולוגיה שימושית, כדי להכיר את בני מרבית העולם.

אחרי שגמר לפני ארבע שנים את האוניברסיטה הניו-יורקית קונומביה, הסתובב אייגלהלה המזוקן בכל מדינות אמריקה ואירופה, עבר גם את מסך הברזל. לשיא הגיע הכושי בעל השפתיים העבות, כשפרץ לפני שנה שרשרת של שוטרים סובייטים, ששמרו על ניקיטה חרושצ'וב בביקורו בברלין ה"מזרחית, הגיש לו בקשה לאשרת כניסה ל"ברית-המוצות. כעבור ימים אחדים קיבל תשובה חיובית.

הכושי כרע ברך. מיד אחרי שסיים את סיורו בארצות הקומוניסטיות, נסע אייגלהלה על קטנועו לישראל, החליט להישאר בה תקופה בלתי מוגבלת. הוא התקבל ל"עבודה כאולמני קומוניסטי. ערוך את ה"תוכניות המיוחדות לעמי מערב אפריקה, החל מהחדש הבא.

אולם אייגלהלה לא אהב רק לעבוד וללמוד. את הכסף שהרוויח בקול-ישראל ומפירסום רשימותיו במערב, ביוזם בעזרת סטודנטיות ירושלמיות צעירות, האוהבות לבלות ב"חברות.

בשבוע שעבר מצא הוא הזדמנות טובה לבלות. הוא נכנס לבדו לבאר הבוהמי החוש של סוראמללו הגדול, עמד לעזוב אותו ב"חצות.

ברגע שעלה מן המדרגות הצרות של המרתף הירושלמי, החלו הדברים להתרחש במהירות. מן הרחוב הגיעו שלושה בחורים דוברי אנגלית. הגבוה שביניהם, ג'ק הטברי, הולנדי מחיל האו"ם, קרא כלפיו: "הנה בא ניגרי" מן המועדון היהודי שאנו באים אליו".

ג'ק לא הסתפק בכך. הוא תפס במעילו של הניגרי, חבריו פריאטו ג'אן וג'רי הר"ר, שניהם חיילי מארינס ועובדי השגרירות האמריקאית, היכו אותו בעורפו. הם הכריחו

• כינוי גנאי מעליב, קיצור מן המלה האנגלית: ניגרו (כושי).

1939 - 1959

לרגל יובלנו ה-20 בארץ

זכינו לאיחולים כה רבים מידידינו, מוסדות הממשלה, ההסתדרות, ארגונים מקצועיים, העתונות והקהל הרחב — עד שאין באפשרותנו להביע את תודתנו לכל אחד אישית.

אנא, קבלו נא בדרך זו את תודתנו העמוקה.

ההנהלה

דברי-סריגה אופנתיים

אות כל אם - לדיה הברואים

לפריחה על הפת

לבשול

לטגון

לאפיה

בילו-בינד

זרי כלה וסידור סלים

משה בוישיע

כרך דיונוגוף 13, טל. 24749

חדשוח האפנה:
מעילי גשם

אביב

תל-אביב ירושלים חיפה

דואר
בי"ס
לרקודים
אקסקלוסיבי
ההרשמה: תל-אביב
רח' פינסק 2 8-5 אחה"צ

חליפות הריון
פאצ'רס איחודית

ת"א שדר' חסדיק 19
אולבוס 62, 19, 13, 12

"הגזירה"

בבית-ספר, החתיק והידוע כטוב ביותר בכל הארץ, מתחיל ב-15.12.59 קורס לגזירה ותפירה לבגוינים בקונפסציה, מידה ומודליזציה לפי ספר "הגזירה" שיצא עכשיו לאור וזכה לשבח רב. המנהלת: ב. גרוד זינסקי, ת"א, שדרות עמנואל 19 (ע"י רחוב ז'בוטינסקי), אוטובוסים: 64, 62, 61, 25, 13, 7, 5.

סופיה לורן והיופי

בריגיט בארדו והאופי

רת"פ על כל צרה שלא תבוא . . . אברהם ניניו, המביים את 12 המושבעים, הפסיק לשחק את תפקיד הסריס בהצגת ביקורה של הגברת הזקנה. הסיבה, לטענתו: אי אפשר להיות בבת אחת גם סריס וגם במאי. את מקומו ימלא שלמה בר-שביט. בלי שום קשר לזה, עומד בר-שביט להתגרש מאשתו, שחקנית האהל, יהודית עמיר . . . אין זה מקרה בודד של גירושין בזמן האחרון. הזמרת רמה סמך פוזב נפרדה לא מכבר מבעלה, המהנדס יצחק ישר, ואילו הרצל רון, עורכת-הדין שהתגלתה כנואמת-כוכבת בליגת ה'נשים למען הבחירות האזוריות, נפרדה מ'בעלה' ראש פיקוד-הדרבה, אלוף-משנה רם רון . . . הסוד הכמוס ביותר על חייו ומותו של ג'ראר פיליפ, התפרסם השבוע בעתון ערב צרפתי. פיליפ לא מת משטף דם במח, אלא מסרטן שנתגלה ב'מקרה בכבוד, שלושה שבועות לפני מותו, נישת. הרופאים לא ראו טעם ל'המשיך בניתוח, סגרו את הפצע, הודיעו לאשתו ולידידו הבמאי רנה קלייר, כי אין תקווה לחייו. השניים החליטו שלא לספר על כך לג'ראר ואף לא לאמו. במשך שלושה שבועות חי פיליפ באשליה שהוא עומד להבריא בקרוב. ערב מותו כתב לידידו נער רים: "אני מרגיש יותר טוב. הראש מלא תכניות. להתראות בקרוב." הוא לא ידע כי באותו רגע התפשט הסרטן מן הכבד לראשו . . . מחקר פסיכולוגי מעניין ערך הצלם המפורסם פיליפ הלסמן, שביקר לפני כשנתיים בארץ. בספר מיוחד שהוציא לאור, פיתח הלסמן את מדע הקפיצולוגיה. הוא צילם אנשים בשעת קפיצתם לפי בקשתו, ניתח לפי צורת הקפיצה את אפם. נסיכת מונקו גרייס קלי הסכימה לקפוץ רק אחרי שהסירה את נעליה. דבר המוכיח ברורות, לפי הלסמן, והירות ראיית הנולד. קפיצת פישוק הרגליים של סופיה לורן מוסברת כך: ילדה מורגלת מילדות לשמור את רגליה מחורבות. אם אשה אינה עושה זאת בקפיצה, זה מציין שבתת-הכרתה היא מבליטה את העובדה שהיא כבר אשה מבוגרת. זה גם סימן לתאווה. ואילו קפיצת הברכיים הקפוצות של בריגיט בארדו מתחלקת לשניים. חיבור הרגליים מוכיח ילדותיות באופי. והקפיצה הגבוהה היא סימן לשאפתנות ורצון להרשים אחרים."

גרייס קלי בידו הרגליים

להשאר בחזיה, הם נתקלו בהתנגדות בלתי-צפויה מצד השחקנית דליה לוינבוך. כאשר גשאלה דליה התמודדה שאלה מסכמת: "למה? הסיבה היא: אבל אני שחקנית אוסי . . . אופי מסוג אחר גילה שחקן הבימה. מיישה אשורוב, הנמנה על צחת השחקנים של 12 המושבעים, שיוצג ב'תיאטרון הבימה. בהצגה זו מדגים בפניו שמואל רודנסקי, כיצד השתמש הנער הנשפט בסכין שרצה את אביו. מאחר ש'רודנסקי משתמש בהצגה בסכין אמיתית, החליט מיישה, כדי למנוע כל תאונה אפ' שרית, לפייס את רודנסקי במנחות מטעמים. ליתר בטחון, הוא ילבש בשעת ההצגה חג'ר

בלי בן-גוריון ומק"י

שיתח היום בין הח"כים חובבי המתמטיקה היתה תוצאת בחירתו של קדיש לוז ליושבראש הכנסת הרביעית. לפי התוצאות שפורסמו על-ידי מוכיר הכנסת מק"י רזוטי, קיבל לוז 112 קולות מתוך 115 הח"כים שנמצאו בבית. מאחר שלוש הנציגים מק"י הודיעו על המנועות, מתברר כי קדיש לוז הצביע בעד עצמו. אולם מכל התמונות שהונצחו בעת ההצבעה אין גם אחת המראה כי קדיש לוז הרים את ידו . . . במצב בלתי נעים ביותר הרגיש את עצמו השבוע ח"כ הצ"כ יוסף פרלר. סרלין, שהיה המועמד השלישי של מפלגת הכנסת, קיבל מידידיו באמריקה מברק בהול, שבירך אותו על שהצליח לשמור על מקומו בכנסת. העיר סרלין הנבון: "ידידי חושבים כנראה שבישראל כבר קיימות בחירות אור-ריות" . . . ניהושי קואליציה הפכו השבוע לתחביב הח"כים החדשים. אחרי ש'כמה ח"כי מפא"י התאוננו על קשיי מפלגתם להקים ממשלה, העיר להם ח"כ חרות אדוור שופטאק: "בקרוב יהיה מצב בו אפשר יהיה להקים קואליציה של מפא"י ותנועת-החרות בלי בן-גוריון והקומוניסטים" . . . לתואר "עברין נמלט" זכה השבוע אברהם ריכשטט (22), הגבר שבצמד הנפרדים — הכוכבים העולים בשמי זמרת הביזיון הישראלית. עוד לפני שהתחתן עם אסתר, אשתו ובת זוגו הנוכחית, היו ל'אברהם יחסי רעות עם צעירה חיפאית, ממנה קיבל במתנה גיטרה ישנה, אותה תיקן. כאשר נפרד ממנה ונשא את אסתר, דרשה הראשונה את הגיטרה חזרה. וכש'סרב, תבעה אותו למשפט. בית-המשפט החליט כי על העופר להחזיר את הגיטרה, א' לשלם תמורה 90 ל"י. אברהם החזיר כבר את הגיטרה, אולם הדבר לא הגיע לאזני בית-המשפט. השבוע עצרה המשטרה את ריכשטט, הביאה אותו בפני שופט ששחררו בערבות, עד שיבורר אם אמנם החזיר את הגיטרה.

***

בפשוט ברכים

כאשר הגיעו יצרני הסרט חולות לוחטים לקטע גונו במקצת בתסריט, בו היתה צריכה גיבורת הסרט להסיר את חולצתה,

פסוקי השבוע

- להסתפק ולרדת בתחנה הקרויה מדינה, וליהנות מן הגוף ומן העוף ומן החוף ומן הקוף.
- ח"כ חרות יוחנן בארדו, בהסבירו לחברי הכנסת החדשים של מפא"י כי עליהם לנהוג יפה בניציגי סיעות אחרות: "בסיעתכם יש לכם חברים, אבל יידיים יש לכם בסיעות אחרות."
- יושבראש הכנסת קדיש לוז, במסיבה שנערכה לכבודו לרגל הכנסת לתפקידו החדש: "קשה להקשיב לביקורת וזיופות, אך קשה עוד יותר להקשיב לשבחים. נגד ביקורת אפשר להתגונן, אך כיצד אפשר להתגונן נגד שבחים?"
- ח"כ חרות אריה בן-אליעזר: "אם תקום קואליציה בין מפא"י לבין מפ"ם ואחדות-העבודה, תתנהלנה ישיבות הממשלה בעמידה. ביגדי הודיע כבר שהוא לא ישב איתם והוא הרי מקיים תמיד את אשר הוא מבטיח."
- הד"ר ישראל ("אלדר") שייב, בהשחתו את עם ישראל לאוטובוס: "מרביתם של הנוסעים אינם מתכוונים כלל לסייע לתחנה הסופית ששמה גאולת עם ישראל. רובם מוכנים

שה
תסט
תקבל פרס

אכתה דיוק ארותי

כתב עם שני בחורים חתיכים לא נמוכים, שאוהבים לטייל, לבלות ולעשות כסף, וגם לשוחח על דברים רציניים וזה... דהקא יהיה להם נורא נחמד. אחת היא בלונדינית עם עיניים כחולות והשנייה שחרחרת עם עיניים סגולות-ירוקות. הם לא מוכרחים כל כך להיות גברים, אבל רצוני שיהיו חבי רים אבל לא חשוב. כן חשוב: תמונה.

לי ולי את האדם שבך — או את עולמי המור, שבתוכו יש כל כך הרבה דברים — המהמוג עם צליליו של בטהובן — אפתח לך, על המפתח ותדעי את הכל — כדי לחוש יחדיו את חדרת המאבק.
למה לי לא כותבים מכתבים כאלה?
***

הומור תת-הכרתי של חברתי, שאמרה על חברתה: „אני מכירה אותה באופן אינטימי. יש לנו עוזרת משותפת.“

כסף עם דברים רציניים

לשתיהן אין פיגורה כל כך יפה, אבל החברה אומרים שהן (1159/41) נחמדות, ו- שלא תחשבו שהן כותבות מפני שאין להן עם מי לצאת. סתם. הן מלבסיות בנות 16 ותלמידות תיכון ודוקא נורא רוצות להת-

אופי קצת הרפתקני

או שהוא קצת מבולבל, או שאני (1159/42). קודם הוא מסביר לי בהתאפקות ורציניות רבה, שהוא איננו מאמין בחברות שיכולה להיווצר מהתכתבות, בעיקר בין שני אנשים שאינם מכירים זה את זה. אבל הוא מוכן לנסות, כי יש לו אופי הרפתקני, אתן מבינות. אחר כך הוא מציען שהוא בן 23, ורגיל בהחלט, „ולא ניתנת בתכונה המ- אפשרת לי לקשור קשרי ידידות עם בת מתוך היכרות מקרית, לכן מצאתי לנכון לפנות אליך.“

לא רוצה להתקף

הוא סמל (1159/43). או הוא רוצה להת- כתב עם נערה תל-אביבית כבת 21—18, בעלת מראה חיצוני סביל, גובה בינוני, ש- תועץ להעניק ידיות חמה וכנה ושתייה בעלת חוש-הומור נסבל ושחרחך מסנוביות. הוא שונא סנובים, חוץ מזה הוא איננו רוצה להתקלף בפרהסיה ולציין את מע- לותיו. ברור?

לא נעים לפרסם ברבים מכתב שקיבלת,

בו אומרים לך שוקנת והתקערת, וכל מיני דברים בלתי נעימים ועצובים כאלה, אך אם אני עושה זאת, הרי זה רק כדי להכי ריח את כל מיני העורכים במערכת זו לעשות משהו בנידון. שלא לדבר על ה- עובדה שזה ממלא לי עוד כמה שורות: „רוצה אני לבוא אליך בהצעה מבלי ל- קחת בחשבון את מידת הקונקרטיב שבה והיא: שתשני את התמונה שבראש מדורך. הסיבה פשוטה. נמאס לי לראות אותך ב- משך שנים באותה פונה ואני משוכנע שאת נראית יפה יותר מזוית אחרת. מכיון שהיופי הוא דבר יחסי, אוכל רק זאת להוסיף, שיופיך הנוכחי אבד מחינו במשך הזמן. בגלל הופעתו החרגונית. גם מבחינת ההבעה וגם מבחינת אמנותית, ואין לו תקנה אלא, בשינוי כלשהו. לא איכפת לי אם במשך זמן מסוים לא תופיע תמונה כלל, או שתופיע יד כותבת. על כל פנים, זו הצעתי, ולא אפגע אם תתבטאי כלפי בכל צורה פרובוקטיבית שהיא. יותר מזה, הרביצי עד כמה שידך משגת, אבל לענין. שלמה, רחוב יואל משה שלמון 8 —ס. אני שותקת. מפליא אותך?״

ברחובות הסתיו ועל שפתיך שירת האביב, ואני הבטתי בך ולא היה לי במה לקרוא לך, ולכן הקריאה נאלמה בתוכי עם יתר הדברים הגדולים והקטנים.
„את היא? פשוטה, צעירה, כנה וחמימה? אם כן, אותך חיפשתי כדי לאהוב ולהיות בפניך כשהנני — כי כולן ידעו רק לשחק. אם תרצי לגלות את האדם שבי, כתבי

טוב, בסדר, אני מעבירה את הבקשה, אבל לפני זה אני רוצה לומר שאם אתם מעוניינים, אל תסרתו לעשות זאת דרכי — פנו ישר אל שמואל עטר, ת.ד. 177 רמת-גן — ואל תהיו אגואיסטים כל כך. הזמינו גם אותי.

ובכן: — „הואיל ומדור זה נועד ל- התודעות — או הבה ונתחדע עם טיפוסים מיוחדים למטרה מיוחדת ומעניינת. הואיל והקמנו חוג סגור של חובבי במה וברצוננו להרחיב אותו על ידי קליטת חומר המעוניין אך ורק במטרת העניין ש- בדבר, ולא על מנת לקבל פרס... כיוון שזה נחוץ לנו מאד... בטוחני כי הינך מכירה בדחיפות ובחשיבות העניין לפחות למען החברה — למצוא להם משהו שיספק את התארה הפנימית שלהם על ידי פורקן חברי — האין זאת? אני יודעת?״

הקדפי שז הגורל

כמעט בכיתי, בחיי: (1159/40)
„את: „מה אכתוב לך, כדי שתיחכחי שאני מי עוניין בך באמת וכדי שתעני לסטודנט. לו הייתי פילוסוף, הייתי מתאר לך פגישה במי רומי האולימפוס של שופנהאואר... ואי ריטטו.
„לו הייתי מדען — הייתי כותב לך על תורת היחסיות, ואיך אפשר למדוד את ה- מרחק שביני לבינך בקו ישר של חלומות; „לו הייתי פוליטיקאי, הייתי נואם לך נאם נלהב כדי שתשלישי בקלפי הגורל את המספר הנכון; „לו הייתי רופא, הייתי מבצע ניתוח פלאסטי לפניו של העולם שהזדקן מרוב איפור; „לו הייתי מהנדס, הייתי מחליף את ה- בורג החלוד שבמכונת המציאות האנושית; „לו הייתי עורך-דין, הייתי מסגנר על עצי מי, על שאני פונה אלייך מעל דפי עתון. שתי הייתי יורדים, הייתי מספר לך איך שתי אוניות תועות בלב האוקיינוס, נפי גשות בלילה חשוך — ממש כמו שני בוי דדים המחפשים איש את רעהו; „לו הייתי יפה כמו מאלרון בראנדו, הייתי מעז לשלוח לך את תמונתי. „לו הייתי משורר, הייתי מתאר אותך ב- צבעי הלהט של כיסופים וחוץ — עת הלכת

נערת השבוע

כן, כן, מה לעשות... לאה גאנץ בת ה-19 נמצאת כנראה בגיל, או בשלב התפתחות, בהם חושבות ה- נערות לנשום עמוק כדי להראות סקסיות. זה עובר, כמו חצבת. אבל לאה היא חמודה מאד גם בלי זה, וכשהיא עוברת ברחוב, מפנים הב- חורים את הראשים, ותוהים על פל- אי הטבע, המצמיח בכל שנה יכול חדש של נערות חמודות.

לאה, האמיני לי, נראית הרבה יו- תר נחמד במכניסים, צדים עד קצה גבול היכולת („אני אוהבת את זה“), ובסוודר, שאת הפתח שלו היא לוי בשת מאחור („אני מוצאת שזה יפה. זה אורגינאלי“). היא מזמרת ב- להקת חיל-השריון, אבל היא שואפת דווקא להיות שחקנית. שחקנית דר- מתית או קומית? „אני לא יודעת. גם זה וגם זה.“ אבל בלהקת חיל- השריון אין כעת תפקידי מישהק ל- בנות. הן רק שרות.

למרות הפגנת הבטחון העצמי, היא נערה ביישנית וסובת-לב. אין לה ניה שתוכלו לשוחח איתה ארוכות על עגנון, למשל, אך היא מסתכלת על החיים דרך עיניים אופטימיות שחורות, מוקפות ריסיס ארוכים ו- מושחרים.

אנב, אם תראו אותה ברחוב, אל תגידו לה שלום לפני שתבררו אם זאת היא או אחותה רחל, דיילת ב- לוד, הדומה לה מאוד. אין דבר, גם היא נחמדה מאוד.

ו"מטנ" טווב לעזרתך...

משמנים צמחיים מובחרים ביותר - ללא תוספת חמרי שימור

המדגרינה
בטעם
חדש

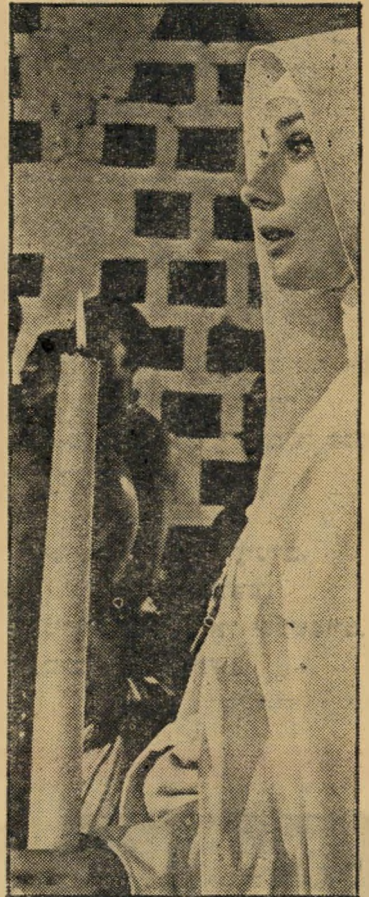

אספרסו
ליקר קפה
STOCK

סרטים

שני פנים להמנון

סיפוריה של נזירה (ארמון דוד, תל-אביב): ארצות-הברית) הוא סיפור מלחמה מרתק. סיפור של מלחמת אדם בטבע, בסביבה עוה הוא עצמו. כי אם מקובל לחשוב שהמלחמה הפנימית בלבו של אדם המחליט להקדיש דיש עצמו לעבודת אלוהים, מתחוללת בעיקר ערב קבלת ההחלטה על כניסה למנזר, בא סרט זה ופוחת בפני הצופה, הור לבעיות המנזר, עולם חדש של אנשים הנראים שלווים ומשלימים עם גורלם מבחוק, אך בליבם פניו מה מתחולל מאבק נצחי הריף עד יום מותם. אל עולם ההתנזרות הנוצרי מובילה צעיר רה בלגית, בתו של מנתח מפורסם, המחליט טה להצטרף למנזר מתוך תשוקה עזה להקדיש דיש את עצמה אך ורק לעבודת האחות. הסרט נוצר לפי ספר רבימכר, שנפוץ עד כה בשלושה מיליון טפסים באריקה בלבד. תורגם ל-13 שפות. הוא נכתב על-ידי קתריין

הפכוורן ב"סיפוריה של נזירה" לא לראות, לא לשמוע, לא לדבר

הולם, מי שהיתה והינה הברחה של גיבורת הסיפור עצמו — גבריאלה ואן דר מאל, ש כינויה המזויר היה האחות לוק. אף כי השם גבריאלה ואן דר מאל הוא שם דמיוני ש הנוצרא לצורך הסיפור, ממשכה גיבורתה עד היום לקרוא לעצמה בשם זה.

היא כיום בת 53, מתגוררת בקליפורניה שבארצות-הברית, משמשת כסגנית למנהל בית-ספר לאחיות. **שדרשה קופים כסמו**. סיפוריה של גבריאלה הוא סיפור של התבגרות וכשלון גם יחד. הצעירה הבלגית, שכונסה בגיל צעיר למנזר, עברה את כל שלבי המבחן והניסויים הקשים עד שהתקבלה כחברה למסדר ה אחיות, בילתה 17 שנים במנזר. זו היתה עבורה תקופה של מאבק מתמיד. מדי רגע ברגע היתה צריכה להתגבר על עצמה כדי למלא את הוראות המסדר, שהסתכמו למעשה בחיקוי מעשיהם של שלושת הקופים ה מפורסמים: לא לדבר, לא לשמוע, לא לראות.

כאשר אחרי כל המבחנים הובאה גבריאלה אל בית-הנשואים, ככלתו של ישו, אחת מני רבות, היה עליה לעבור שלב עבודה מוזעזע בבית-חולים לחולי-רוח. רק אחרי-כך למנזר, שאלתה, והיא הועברה לקונגו ה בלגית, שם עבדה כאחות בבית-חולים.

אולם גבריאלה לא הצליחה מעולם להתגבר על עצמה. היא רק דיכאה את הושיה ואת תשוקותיה. כאשר מלחמת העולם השנייה נרצח אביה בידי הנאצים, ואילו היא נקראה בצו המנזר לאהוב גם את האויבים שרצחו

את אביה, פרשה גבריאלה מהמנזר, הצטרפה למחתרת.

היה זה נצחון מצפונה, אולם כשלון אפי יו, עם כל הפרדוכסלי שבכך.

המנתח היה שמון. פרד (הנדונים ל-חיים) וינמן עבד יותר משנתיים כדי להפוך את סיפוריה של האחות לוק ליצירה קולנועית. הוא הרכיב אותה משני חלקים, שאיכ שיהו אינם נראים כיצירה הומוגנית אחת. החלק הראשון הוא תיאור כניסתה וקליטתה של גבריאלה במנזר. זהו חלק איטי אך רבי עוצמה. הוא מקרב את הצופה אל הפרטים הקטנים שבחיי המנזר והנוצרות, מהם מצטי רפת התמונה הגדולה. אולם בחלק זה היה וינמן מוגבל, לא יכול היה להביע את הת נגדותו לאורח-חיים זה של דיכוי טבעי-אדם. החלק השני מתאר את עבודתה של ה אחות לוק בקונגו, ועבודתה במחיצתו של שטן מפתה, במותו של מנתח ציניקן. וינמן לא היה מיטיב לבחור בשחקנית ש תגלם את דמות האחות לוק מבחינתו את אודרי הפבורן, זהו ללא ספק גדול סרטיה של השחקנית, שגם היא ילידת בלגיה, בת לאב איירי ואם הולנדית. מוגבלת בטקסט ובמרחב, מצליחה הפבורן להמחיש את ה מאבק הפנימי ההולך ומתגבר תוך שהותה במנזר. פיטר פינץ' בתפקיד הרופא הציניקן מצוין אף הוא.

בסיכומו של הסרט הנמשך כשעתיים ורבע, זוהי יצירה בעלת שתי פנים. מי ש ירצה יוכל לראות בה שיר-הלל לכלות ישו, ומי שירצה ימצא בה מחאה נגד צורת חיים זו.

אהבת הסוס

איש הריקשה (1957, תל-אביב, יפאן) הוא שיעור מאלף ליצרני הסרטים של העולם המערבי, כיצד אפשר להגיש מלודרמה פשוט טה בצורה פיוטית ונוגעת ללב.

איש הריקשה (טושירו מיפונה), בן המעמד הנחות ביותר ביפאן של ראשית המאה, דרגה אחת גבוה מן הסוס, הוא גבר אלים ופראי. אין הוא מהסס להיכנס לקטטות אור רופים. כאשר מעליבים אותו בתיאטרון, הוא נוקם בצורה מקורית בבשלו מטעמי שים באמצע התיאטרון, מבריה את שאר הצופים. אולם יום אחד חל שינוי באיש הריקשה. הוא מתאהב באשת קצין צבא, בת המעמד העליון. זוהי אהבה חסרת תכלית, גם כאשר מת בעלת של האשה, שכן איש הריקשה לא יעז לעולם לגלות אף שמץ מרגשותיו לבת המעמד העליון. הוא מקדיש את חייו למענה. הוא הופך את בנה החלוש לגבר חסון, דואג לשרתה במשך כל שנות חייו. בזמן זה הוא מתגלה כאישיות בלתי-רגילה. הסרט השכלה אמנם, אך בעל כשרון ויכולת, ה עולה על כל שאר האנשים באומץ-ליבו, בני בורתו וביכולתו, החל ממרוץ מהיר וכלה בתיווף על גבי תוף ענק.

רק כשהוא מודק, אין איש הריקשה עוצר בעצמו, מתוודה על אהבתו בפני אלמנת ה קצין, מתחרט על כך מיד ומנסה לשכך את יגונו במשקה. הוא מוצא את מותו בסופת שלג כשהוא מתבק בקבוק.

כשמתרגלים למשחקו המיוגום של טושירו (רשומון) מיפונה, ולקטעי ההומור המגרי עים עד כדי פארסה, המשובצים לאורכו של הסרט, הופך הסרט לחיה אמנותית נדי רה.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **הציידים** (אופיה, תל-אביב) — זיק שרייה ושארל אונבור מחפשים חברות ללי נדלילה או לכל החיים, כסרט פיוטי בסג נון הגל החדש.

● **מקום בצמרת** (חן, תל-אביב) — צעיר ממעמד הפועלים מטפס אל הצמרת ה חברתית של עיירה קטנה, דרך מיטת אחת מכנות החברה ושבירת ליבה של בת מעמ דו. סימון סניורה.

● **איבן האיום** (תכלת, תל-אביב) — חלקה השני של יצירת המופת של סרגי אינושטיין, אודות הצאר הרוסי הראשון. שיעור בסיסי לכל מעריץ קולנוע.

● **בני טיובים לאן?** (אורה, חיפה) — מרסל קארנה חושף דמותו של דור שאינו יודע מה הוא רוצה ולשם מה הוא קיים. פס קל פטי וזיק שרייה.

● **אירכה הדרך לחרות** (ארמון, חיפה) — מוגבל הופך לגיבור לאומי ב תוקף הנסיבות. ציארלס ליהטון. ישן אבל קלאסי.

זה הוא זה:

העולם הזה

תשבץ 1159

זוהי קריאת תגר ממשיה לכל גבר או אשה המת מצאים בפתרון תשבצים. תשבץ זה חיברה הצעירה החיננית הנראית בתמונה זוהי נעמי דרור, והיא אינה נערת גמנסיה כפי שהיא נראית. כל מי שחפץ לדון עמה בבעיות העומדות ברומו של תשבץ, חייב לדעת שהיא רמת-גנית, מרחוב המתמיד 30, חובבת תשבצים מוב הקת וחריפה, אבל זהירות, את התשבץ הפרטי שלה, הצליחה כבר נעמי לפתור. היא נשואה וגם עקרת בית. את התשבץ חיברה במיוחד עבור תחרות "העולם הזה".

מאונץ:

- 1. בירת גאנה; 4. קבוץ בר-רוב הארץ; 10. ציר הל; עליו; 11. מצי רב; 13. ציורף נקר דות גאומטרי; 14. טיבו של המנון ה מוגש לרבנים; 15. מקום תנייני (יהושע י); 17. מקום כבוד; 19. נהר באירופה; 20. גמש; 22. ייש ישוב על שמו ב צפון הארץ; 25. מה שהעם אומר עכשיו לבני-גוריון; 26. סוג אבן; 27. מומנט מא יים במשחק כדורגל; 30. קוצרת הצלחה בארצות-הברית; 32. מקוה מים; 33. מה שאמרו כדורגלני יש דאל אחרי שהפסידו לפרס 0:3; 34. ב קריה על שמה הפ ריעו לאספות מפא"י;

- 36. מטבע צרפתי; 37. מלחין ישראלי; 39. חידוש אורחיו; 41. רפש; 42. זז ממקו מו; 44. קשה להחליק מצהאר; 46. קורה; 48. משפחתה של אחת משחקניות הבימה; 50. קריאה; 51. סוג תבואה; 53. מאבירי הרוכב; 55. כלי בשמחת; 57. גם פלא וגם בורה; 58. אוניברסיטה ידועה; 59. גבור לאומי בארצות לאטיניות; 60. העומד ב משמרתו.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
	43		42		41		40	39
47		46		45		44		43
			50	51		50		49
	58		57	56	55		54	53
								59

- 61. יתר רע מרע; 16. סלוח בכתיב חסר; 18. דמות מסיפורי הקולנוע; 21. מלה ש קשה להוציאה מבחורה בפגישה ראשונה; 23. סם; 24. כלי שימושי לצולע; 26. אבן מאבני החושן; 28. צמד; 29. משרה ממשל תית ברומי הקדומה, בלע"ז; 31. המראה; 32. הסטריון יהודי נודע; 35. סימן נגינה; 37. בוקר, העוסק בצאן; 38. יהירות, גאו תנות; 40. עיר כהנים קדומה; 41. בתוכו; 43. מתנה; 45. חוקר הקוטב הדרומי; 46. פצע עם מוגלה; 47. אוכידאה; 49. פלצור; 52. קידומת הולנדית; 54. אביו של מצביא תנכ"י; 56. צורת פניה של מפקדים למיקור דים; 58. ציץ כרית ראש.

